

καρδίας σου σοι εἰπῆ τὸ πῶς· εἴπεν ἡ Λέιλα μὲ μείδιακα ἐκφραστικόν, ἐνῷ τὸ θέλμα της ὑπέμενε τοῦ Δεῦάν τὸ φλογερὸν θέλμα, ώς τοῦ ἥστοῦ δύθματος ἀτενίζει τὸν ἡλιον ἀσκαρδαμυκτί.

Ο Δεῦάν τὸ ἔλαθεν εἰς χειρός του καὶ τὸ ἥτενίζεν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς, ἐκεῖνο δὲ τὸν προτεινεῖν.

— Άν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Σεϊρ-Σίγγη, ἐπρόσθετεν ἡ Λέιλα, καὶ ἐρυθρὰ ἀντανάκλασις διῆλθε στιγματώς τούς ὡς γαλῆς ἢ ὡς τύριδος ἱριδωτούς ὄφθαλμούς της· — ἀν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸς καὶ ἡ γενεά του, θήθελεν ἐνθρονισθῆ ὡς διάδοχος τοῦ Κουρούκ, ὡς Δεῦάν, ὁ νιός σου.

— Φίλτατον τέκνον! ἀνέκραξεν ὁ Βεζίρης, ἡ καρδία μου σὲ ἀναγνωρίζει! Καὶ φιλῶν αὐτὸς εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τοὺς ὄφθαλμούς, τὸ θέλμα, τῷ εἶπε, νὰ σοι στείλω ἀπὸ τὴν Δαχγάραν δόπου ὑπάγω.

— Νὰ τῷ στείλης τοῦ Ρουνζίτην τὸ στέμμα; Τὸ δῶρον τοῦτο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀπεκρίθη ἡ Λέιλα.

— Άλλα ἡδὲ ὁ Σεϊρ-Σίγγη, εἶπεν ὁ Δεῦάν διεύδυν· ζώσι καὶ οἱ νιοί του·

— Άν ὁ Γάγγης, Σαέδη, ἀπεκρίθη ἡ Λέιλα, εἰς πάντα θράχον δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὸν πυθμένα τῆς κοίτας του ἐδίσταζε καὶ ὠπισθοδρόμει, ὁ βασιλικὸς ροῦς του θὰ μεταβάλλετο εἰς ἀκάθαρτον ἔλος.

— Άλλ’ ὁ Σεϊρ-Σίγγη, εἶπεν ὁ Δεῦάν, ἀπὸ μικροῦ μὲ ὑψωσε μέγαν· ἀλλ’ εἰς οὐδένα ἔχει ἐμπιστούνην τόσον ἀπειρούστον... Εἰς τί μὲ προτρέπεις, ὡς Λέιλα!

— Δὲν σὲ προτρέπω εἰς τίποτε, ἀπήντησεν αὕτη. Δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἀπειρον, εἰς τὴν γυναικα ἔμε νὰ συμβουλεύσω σὲ τὸν ἄνδρα, σὲ τὸν θεάθνουν. Παρατηρῶ δὲ μόνον δτὶ σ’ ἐμπιστεύεται ὁ Σεϊρ-Σίγγη διύτι ἐκεῖνος μὲν έστιλενεί ἀλλὰ σὺ κυρεφᾶς, σὺ σπείρεις ἀλλ’ ἐκεῖνος θερζεῖ. Σοι παρατηρῶ δτὶ δὲν σὲ ὑψώσεν ὁ Σεϊρ-Σίγγη. Σὲ ὑψωσεν ἐκεῖνος δτὶς σ’ ἔδοτε τὴν ὑψηλὴν διάνυσιν, τὴν μεγάλην ἀνδρείαν, δτὶς σ’ ἔφερε νὰ σώσῃς τὸν Κουρούκ δτὰν τὸν συνέλαθον οἱ λησταί, σὲ ὑψωσεν δ τοὺς ταπεινοὺς ὑψῶν, δ τοὺς ὑψηλοὺς ταπεινῶν, κατὰ τὰς θείας θουλάδες του περὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων. Ειπι λγνὴ ἀμαθής καὶ ἀπειρος, ἀλλὰ φρονῶ δτὶ ἀμαρτάνει πρὸς αὐτὸν δτὶς τοσαῦτα λαβῶν δείγματα τῆς ἐκείνου θελήσεως, διστάζει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν του. Ο Ρουνζίτης διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ νοῦς του ὑψωσε τὴν Δαχγάραν εἰς πρωτεύουσαν τῶν ίνδιῶν ἐπικράτειαν· οἱ ἐκεῖνοι ιστεμένοι ἀπόγονοί του ἐσπατάλησαν ἐκείνου τὴν ίσχυν, κατακερμάτισαν ἐκείνου τὸ κληρονόμημα. Νοῦς χρειάζεται, θραχίων χρειάζεται διὰ ν’ ἀνοικοδομήσῃ δτ., τε ἐκεῖνοι ἀφησαν νὰ καταφύγῃ, διὰ νὰ σώσῃ τὸ περιλειπόμενον ἀπὸ ἐντελές ναυάγιον. Άλλ’ εἰς σὲ μόνον ἀνήκει νὰ κρίνῃς ἀν τῶν τοιούτων θεωριῶν δὲν πρέπει νὰ ὑπερισχύσουν οἱ ἀξίεπταινοι δισταγμοὶ φανταστικῆς καὶ λεπτολόγου εύγνωμοσύνης.

— Όσα μοὶ λέγεις μὲ τρομάζουν, μὲ ἐκπλήττουν δ λέιλα! πείθεται μὲν δ νοῦς μου, ἀλλὰ ἀπαντάται ἡ καρδία μου. Ναι, εἰς δν κυλίεται τὸ κράτος κρημνῶν, ἀπαντεῖται χειρὶ σύνθραψ νὰ τὸ ἀνάχαιτισῃ... Άλλ’ ὁ Σεϊρ-Σίγγη μ’ ἀγαπᾷ! Ν’ ἀποδώσω λοιπὸν τὸ κακὸν ἀντὶ τοῦ καλοῦ!

Καὶ ἐτιώπης θεούθισμένος εἰς λογισμούς. Κατ’ αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ παιδίον ἐπαίζει με τοὺς θυσσάνους τοῦ ξέφους του, Ο Δεῦάν τὸ ἔλαθεν εἰς τὰ γόνατά του.

— Φίλτατον παιδίον, εἶπεν, εἰς χειράς μου λοιπὸν κράτεῖται ἡ τύχη σου! Απὸ ἐμὲ περιμένεις ἡ εἰς αὐτοκράτορος θρόνον νὰ σὲ ἀναβιβάσω ἡ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ τρώγης τὸν πικρὸν δρπον τῆς ἔξορας.

Καὶ καταριλῶν ὡς ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸ παιδίον,

— Λέιλα, εἶπεν, ποίαν ταραχὴν ἔρριψες εἰς τὰς φρένας μου.

— Ίσως, ἀπεκρίθη αὕτη, δικαιότερον ἐπρεπε νὰ εἰπῆς ποῖον φῶς.

— Δικαιότερον, ναι, εἶπεν ὁ Δεῦάν. Ερρίψες φῶς τῷ σηντι, ἀλλὰ τὸ φῶς τῶν ἐπτὰ ἀνθράκων, οἵτινες στίλθουσεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐπτὰ ὄφεων τῆς Πατάλας. Ηρέπει νὰ πηγαίνω νὰ συνάψω τὰς ιδέας μου, νὰ μελετήσω τὴν θέσιν μου, τὸ καθηκόν μου. Ή κεφαλή μου φλέγεται. Θά ἔλθω πάλιν νὰ σὲ ιδω, Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἡγέρθη.

— Οταν μὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τοὺς ἀκχαλίδας, Δεῦάν, εἶπεν ἡ Λέιλα ἐγειρομένη ἐπίσης, καὶ μ’ ἐκράτεις εἰς τὰς ἀγκάλας σου φέρων με, ἐνῷ σὲ ἡτενίζει εἰς τὸ πρόσωπον, εἶδα σκιάν παροδικήν, σκοτίσασαν αὐτὸ δὲν μίαν στιγμήν, καὶ ἀναβλέψασ πρὸς οὐρανὸν, εἶδε ἐπιταμένην ὑπέρ τὴν κεφαλήν σου τὴν Ουμμαν. Ήξερεις, τὸ εύγενὲς τοῦτο πτηνόν, οὗ οἱ ἀμόλυντοι πόδες ποτὲ δὲν πατοῦσι τὴν γῆν, σσους σκιάση μὲ τὸ πτερόν του, τοὺς προορίζεις νὰ φέρωσι έσατιλικὸν στέμμα.

— Λέιλα, ἀνέκραξεν ὁ Δεῦάν, δταν χθὲς σὲ ἡκουσα φάλλουσαν, κατεγορητεύετο ἡ καρδία μου. Σ’ ἀκούω σήμερον ὁμιλοῦσαν, καὶ ἀναπτεροῦται δ νοῦς μου!

Καὶ ἀναχωρῶν ἐψιθύριζε, Μαράθα σαχέμι!.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΝΑΙΑΣ.

Ο Τζών Λίττελ περιεφέρετο εἰς τὸ προκυματαν τοῦ Θαμέσιος, τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, τὰς χειράς εἰς τοὺς κόλπους, καὶ τοὺς ὄφθαλμούς εἰς τὸν δέρα, ἀργὸς καὶ ἀμέριμνος ὡς δ πλουσιώτερος Λόρδος τῆς ὁδοῦ Ρήτζεντ-Στρείτ· καὶ δμως οἱ τρετριμμένοι ἀγκῶνες του, δ μεμαδημένος του πίλος, καὶ τὰ χαίνοντα ὑποδήματά του δὲν ἀπεδείκνυν οὐδὲν τῆς μεγαλοπλούτου ἀριστοκρατείας.

Ο Ιωάννης Λίττελ ἦτον τῷ σηντι ἐκ γονέων εὔτελῶν καὶ πεγήτων. Άλλ’ αὶ σπουδαὶ του εἰς τὸ ἐνοριακὸν σχολεῖον τοῦ Χωρίου του καὶ ἡ ἀνάγνωσις τινῶν μυθιστοριῶν τοῦ Μαριάτου, ὑψωσαν τὰς ιδέας του ὑπέρ τὴν σφαλεραν τῆς γεννήσεως του, καὶ δ λίττελ ἐπιστεύεν δτὶ τὴν πρωτοισμένος εἰς μεγάλα πράγματα. Άλλὰ πρὶν γίνη ἡρως μυθιστορήματος, ἦτον ἀνάγκη γά ζήση, καὶ διὰ νὰ ζήσῃ νὰ τρώγῃ, καὶ διὰ νὰ τρώῃ νὰ ἔχῃ χρήματα, καὶ τέλος διὰ νὰ ἔχῃ χρήματα νὰ ἐργάζεται, δπως δήποτε. Ο Λίττελ εύρισκε τὸν κλιμακωτὸν τοῦτον συλλογισμὸν ἀνεπίληπτον, δ’ δ καὶ συγκατένευσε νὰ δεχθῇ θέσιν γραφέως εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, θεωρῶν αὐτὴν ὡς προσίμιον μόνον, ὡς τὴν κάτω έσατιλικὸν ἐφ’ οῆς πρέπει νὰ πατήσῃ δτὶς δτὶς θέλει νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὴν άνω.

Η θέσις αὕτη ἐξεπλήρωσε τὴν πρωτίστην τοῦ Λίττελ ἀξίωσιν, τούτεστι τὸν ἐτρεζεν. Άλλ’ δ λίττελ εἰ-

χεν ἀνέκαθεν ἴδιαιτέραν τινα προσπάθειαν πρὸς τὸ Αἴλλον, τὸν ἔθνειόν τού, καὶ πρὸς γάριν αὐτοῦ, τὸν μόνον Ἐλληνικὸν στίχον διετήρησεν εἰς τὴν μητρικὴν του ἀπὸ τοῦ σχολείου τοὺς χρόνους, ἀριστορμένῳ οὐδωρῷ, παρέδει συνεχῶς, καὶ ἐπερέθλοι εἰς αἰράστος μὴν τοῦτον (ἀριστος μὲν τοῦτον). Προσέτι δὲ καὶ ἡγάπα ν' ἀναπαύηται τὸ ἐσπέρας ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἐργασίαν τῆς ἀντιγραφῆς καταφεύγων εἰς τὴν διανοητικῶν διατάξεων τῶν χαρτοπαιγνίων. Ταῦτα ἡσαν ἀδύνατοι ἀναμφιβολώσεις: ἄλλ' ἀπὸ τὰς μυθιστορίας του εἶχε μάθει, διτὶ δὲ οἱ μεγάλοι ἀνδρεῖς, παρελθόντες καὶ μέλλοντες, ἔχουσι τὰς ἴδιας των. Άλλ' ἀδύνατοι δικαίοις αὗται ἔχοντες τοὺς καὶ τὸ ἐσχατον πέντε τοῦ μισθαρίου του, δι' ὃ οἱ τετριμένοι ἔκεινοι ἀγκάνες, δι' μεμαδημένος πέλος, καὶ τὰ χαίνοντα ὑποδήματα.

Άλλ' ἔκτος αὐτῆς, ἐκ τῶν μυθιστοριῶν εἶχεν ἀντλήσει καὶ ἄλλας τινὰς: ἀξιολόγους ἀργάς περὶ ἀνεξαρτησίας, περὶ ἐλευθερίας, καὶ περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων αἵλιας. Μίκην ἡμέραν τινὲς τῶν λογοφριασμῶν οὓς ἀντέγραψε τῷ ἐφάνησαν ως διφορούμενοι, καὶ τῷ ἐπῆλθεν ὑπούλια διτὶ διεμπορός του ἀναμένυται εἰς ἀνθρωπεμπορίαν. Κυριεύθεις ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ εἶπεν διτὶ δὲν θέλει νὰ ὑπηρετῇ πλέον τὸν πωλοῦντα τὸν δικαιούμενον του, τὸν καταπροδίδοντα τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀδελφῶν του! Οἱ ἐμποροὶ τῷ ἔδοσεν ἐν λάκτισμα, καὶ τὸν ἔρριψε κάτω τῆς αἰλικαρίας του. Ιδού διατὶ περιφέρετο ἀργάς εἰς τὴν προκυμαίαν, θλέπων τὸν ἀέρα καὶ καπνίζων τὸ σιγάρον του.

Ἐν διηγήματος ὅτις οὕτως ἡσχολημένος, διελθὼν τις πλησίον του, τὸν ἔκτυπησε σφοδρῶς εἰς τὸν δύμον.

— Σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, κύριε, εἶπεν διένος οὗτος.

— Δέν θλέπτει παντάπασιν, ἀπεκρίθη εὐγενῶς δ. Κ. Τζών Λίττελ.

— Ω! πιστεύσατε με, σᾶς ἐιτύπησα ἐξ ἀπροσεξίας. Δέν εἶχα τὸν νοῦν μου. Μὲ ἀποσχόλει τὸ ἔξαλτον τοῦ θεάματος τῶν ἀνθρωπίνων τούτων πλοίων. Καθ' ἡμέραν χιλιάδες καταπλέουσιν ἀπὸ τῆς γῆς τὰς ἐσχατιὰς, καὶ ἡμέραν χιλιάδες στρέφουσι τὴν πρώτην των πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου. Εσύλλογιζόμην τὶ εὐτυχεῖς δοῖο δύνανται νὰ περιέρχωνται τὴν ὑφῆλιον ἐπὶ τῶν πτερῶν τῶν θαλασσῶν τούτων ὀρέων. Δέν εἰσθε τῆς ἰδέας μου, Κύριε;

— Εἴντελῶς τῆς ἰδέας σας είμαι, Κύριε, ἀπεκρίθη δ. Λίττελ. Ήθελα νομίσει ἐμαυτὸν εὐτυχέστατον ἀν μοι ἐδίδετο ποτὲ νὰ περιγράψω εἰς τὰς ἀγνώστους ἔκεινας ἀκτὰς σας σπανίως ἐπισκέπτεται ὁ πολιτισμός, να ἰδώ διλα τῆς φύσεως τὰ θαυμάταια, καὶ νὰ σπουδάσω τὸν ἀνθρώπων εἰς διλας τῆς καταστάσεις του.

— Κύριον κάλλιστα, ὑπέλαθεν διάλλος, τὸν φιλοσοφικὸν αὐτὸν πόθον σας, καὶ τὸν συμμεριζόμαται ἐντελῶς. Φαντασθῆτε τὴν θλίψιν μου! Εἴναι τῶν ὥραιοτάτων πλοίων δισα θλέπετε εἰς τὸν ποταμόν, τὸ δρίκιον ἔκεινο ἔκει, ή Ναϊάς, εἰν' ἔτοιμον ν' ἀναχωρήσῃ δι' ἐπιστημονικὴν τοικύτην περιοδείαν. Οἱ ἀξιόλογος πλοίαρχος, διφλοισμού Κ. Σπραίτι, μὲν πρότεινε νὰ τὸν συνοδεύσω. Κατὰ δυστυχίαν δὲν μοι τὸ ἐπιτρέπουν αἱ ὑποθέσεις μου, καὶ ἡναγκάσθην νὰ μὴ δεχθῶ.

— Ω! ἔχετε ἀδικον! ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ

δ. Λίττελ. Άν ημην εἰς τὴν θέσιν σας, καμμία ὑπόθεσις δὲν θὰ μὲ ἀναχαίτιζε.

— Καὶ ἔχετε τόσην ἐπιθυμίαν διὰ τοικύτην ὁδοποίων;

— Εὔωτας; Αἴρετε τούτους τούτους τούτους.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν διένος, ίσως μὲ ἔφερεν ἄγαθὴ τύχη ἐμπρός σας. Σᾶς εἶπα διτὶ δ. Κ. Σπραίτι εἶναι φίλος μου. Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἀπελπίζομαι διτὶ, ἀν τῷ προτείνω, ἐδύνατο νὰ σᾶς δεχθῇ πρὸς γάριν μου. Διατί διτὶ; Τί ἔχει νὰ ζημιώθῃ; Καὶ θ' ἀπολαμβάνη τὴν εὐχαρίστησην τῆς συγκαταροφῆς σας.

— Ω κύριε μου! ἀνέκραξεν δ. Τζών ἔκτος ἔαυτοῦ. Εἶναι δυνατόν νὰ ἐλπίσω ποτὲ τοικύτην εύτυχίαν; Άλλ' διτὶ. Χεωστῶ νὰ σᾶς ὁμολογήσω εἰλικρινῶς.

— Άν δὲν θέλητε.. εἶπεν διένος.

— Νὰ μὴ θέλω; Πῶς γίνεται! Δέν εἶναι τοῦτο. Άλλα, θλέπετε... Σᾶς τὸ ἐξαιρετικόν μου... Δέν ἔχω νὰ πληρώσω τὸν ναύλον.

— Καὶ ποιάν γάριν θὰ μ' ἐδείξηνεν διαγαθός; Κ. Σπραίτι, εἶπεν διένος, ἀν σᾶς ἔχετε ναύλον; Πρέπει, ἐννοεῖται, νὰ σᾶς δεχθῇ ἀναυλον.

— Άλλα... διτὶ μόνον τοῦτο... Δέν ἔχω, τοῦτο εἶναι διτὶ θλέπεται, οὔτε τὴν τροφήν μου πῶς νὰ πληρώσω.

— Α! εἶπεν διένος, γινόμενος σκεπτικός. Τοῦτο εἶναι ἀληθής δυσκολία! Ίσως δικαίος; δέν ητον ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ τρόπος... Εἰσθε νέος εύρωστος, υγιής. Ίσως ἀν πρὸς γάριν της ἐπιστήμης συγκατενεύετε νὰ διδητεῖς εἰνίοτε χεῖρα δυνηθείας... Όμως τί λέγω; Βεβαίως δὲν σᾶς ἀρέσουν αἱ νυκτικαὶ ἐργασίαι.

— Εἴς ἐναντίας, κύριε μου, ἀνέκραξεν δ. Λίττελ περιγραφής. Καὶ μάλιστα ἔχω καὶ μικρὰν πετραν. Εἴς ἐναντίας εἴμαι προθυμώτατος νὰ ἐξαγοράσω δι' ἐργασίας τὸν σάρτον μου καὶ τὸν δύμον μου. Σᾶς δικαιολογῶ μάλιστα διτὶ θὰ προτείνω τὸ φιλοτιμία μου ἀν ηζευρα διτὶ εἰμαι εἰς δάρος τοῦ πλοιάρχου.

— Ω! τότε, εἶπεν διένος, τὸ πρᾶγμα συμβιβάζεται καλλιστα. Ήμποσεῖτε μάλιστα ἔκτος τροφῆς καὶ σάρτον δύμου, νὰ ἐλπίστε καὶ τινας ἀγαθίας, καὶ τινας ἀντιμετώπιαν. Άν λοιπὸν θέλητε, φέρετε τὰ φρούρια τας, ἔχω σᾶς περιμένω ἐδώ, καὶ σᾶς παρουσιάζω ἀμέσως εἰς τὸν φίλαττον Κ. Σπραίτι.

— Κύριε, εἶπεν δ. Λίττελ, τὰ φρούρια τας τὰ φέρω εἰς ἐμοῦ.

— Τότε λοιπὸν, διτὶ οὐαγμένη.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πρώτην λέμβον.

— Καὶ ποιὸν θά περιοδέψηται ή Ναϊάς; ή πρώτησεν δ. Λίττελ.

— Εἰς τὴν Αρριανήν, εἰς τὴν Αμερικήν, ἀπεκρίθη δ. Αλλάς παντού διποι ή φύσις περιέχει τι ἀξιόν σπουδῆς καὶ θέας.

Ο διάτελος ἐσφιγγεῖ τὴν χεῖρα του εἰς ἐκφραστὸν ἀνωτέρας λόγων εὐγνωμοσύνης.

Φίλοισαρχος Κ. Σπραίτι, ἐδέχθη προσηγένεστατα τὸν φίλον τοῦ φίλου του, τὸν κατέταξεν εἰς τὸ πλήρωμά του, καὶ τῷ ὑποστέψθη διτὶ θά διηγματα εἴσπιστα, πράγματα διποι φαντάζεται.

Τὴν ἐπαύριον ή Ναϊάς ἐπλεεν ὑπερηφάνως ἔκτος τοῦ Θαμέσιος, ἀναπετάσαται εἰς τὸν δρόμον διλα της ιστία, καὶ μετὰ ἔνα μῆνα ή τροπής της ὥργων τὰ κύματα τῆς Σενεγαμβίας εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Αφρικῆς.

Ο πλοίαρχος Κ. Σπραΐδης έφάνη εις τὸν φίλον μας Τζών κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διάπλου ἀποτομῶτερος ἀφ' ὅ, τι εἶχε δειχθῆ εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν πρώτην ὑποδοχήν του. Πολλάκις τῷ συνέβη νὰ τὸν ἴδῃ, μὲ τὸ πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρα, ν' ἀπειλῇ ὅτι θὰ χύσῃ τὰ μυελὰ τοῦ πρώτου ὄστις δὲν τὸν ὑπήκουε. Τοὺς τρόπους τούτους δὲν ἔκρυνε πολλὰ οἰκείους εἰς ἀργηγὸν ἐπιστημονικοῦ πλοῦ. Ἀλλὰ τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡθη τῶν ναυτικῶν. Ή ἔξις τοῦ ἀπολύτως ἄρχειν τοὺς καλιστᾶς πολλάκις τυραννικούς. Ἀλλως τε ὁ ἀγαθὸς Λίττελ, περιοριζόμενος εἰς μόνα τὰ καθήκοντά του, καὶ φιλοτιμούμενος νὰ τὰ ἐκπληρῇ ἀκριβῶς πάντοτε, ἦτον σπανίως ἀντικείμενον τῆς ὄργης, καὶ ἀκόμη καὶ αὐτῆς τῆς προσοχῆς τοῦ πλοίαρχου.

Μίαν αὐγὴν ὃ δῆλος ἀνατέλλων εὗρε τὸν Κ. Σπραΐδην προσεριείδομενον εἰς τὸν ἀριστερὸν τοῖχον τῆς Ναϊάδος, καὶ παραπροῦντα μετὰ προσοχῆς τὸν ἔρημον λιμένα διὰ παρέπλεον κατὰ τὴν στιγμὴν ἔκεινην, καὶ ἐντὸς τοῦ λιμένος ἡμιοιλίαν ἢ Γολέτταν, ὥραίας κατασκευῆς, ητις ἦν προσωριμούμενη εἰς τὸ Βάθος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν ἄκρον ιστὸν τῆς ἡμιοιλίας ἐπισειντα δῖς τις ἔκυμάτει, καὶ ἀπεδείκνυεν δῖς τὸ πλοῖον ἦτον πολεμικόν.

Φαίνεται δὲ δῖς καὶ ἡ ἡμιοιλία παρατήρησε τὸ θρίκιον. Διότι ἔσπευσε ν' ἀνασύρῃ τὴν σημαίαν τῆς εἰς τὸ ἄκρον τῆς κεραίας τοῦ ἐπιδρόμου της, καὶ νὰ τὴν ἀναγγείλῃ ἢ νὰ τὴν στηρίξῃ, ὡς λέγουν οἱ ναυτικοί, διὰ μιᾶς θολῆς πυροβόλου. Ή δὲ θαλασσία αὔρα ἀγείλιξε τὰς πτυχὰς τῆς Βρετανικῆς σημαίας.

Η Ναϊάς, ἀν εἶχε τι συμφέρον νὰ μὴν ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐμβληματικὴν ταύτην ἔρωτοιν, ηθελε θεοβαύλως σπεύσει νὰ ἔκτεινῃ δλας τὰς λευκὰς πτέρυγάς της, καὶ νὰ στρέψῃ τὸ δύγχος τῆς πρὸς τὸ πέλαγος. Άληθὲς ὅμως εἶναι δῖς, ἀν ἐπρόκειτο περὶ σταδιοδρομίας μεταξὺ τῶν δύο πλοίων, ἢ μικρὰ, ἐλαφρὰ καὶ ὡς χελιδών ἐπιμήκης ἡμιοιλία εἶχε πολλὰς πιθανότητας νὰ κερδίσῃ τὸ ἀλογον ἐπὶ τοῦ θαρέως καὶ πραγάστορος ἀνταγωνιστοῦ τῆς.

Άλλα φαίνεται δῖς οὐδὲν τοιοῦτον συμφέρον ὑπῆρχε, διότι ἡ Ναϊάς, ὡς πρέπει εἰς πλοῖον εύγενούς συμπειριφορᾶς, ἀνεβίβασε καὶ αὐτὴν ἐν τῷ ἀμα τὴν ἐμπορικὴν σημαίαν τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, καὶ τὴν ἔχαιρτησε καὶ αὐτὴ μὲ κανονοθολισμὸν, ἐπιτήδευμούμενη τοὺς ἀριστοχρατικοὺς τρόπους τῶν Εστιλικῶν πλοίων. Συγχρόνως δὲ, κλίνασα τὴν πρύμνην τῆς ὡς εἰς φιλόφρονα χαιρετισμὸν, ἐστρέψεν αὐτὴν πρὸς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέπλευσεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐλθοῦσα ἡγκυροβόλησε πλησίον τῆς ἡμιοιλίας, καὶ συνέστειλε τὰ ιστία τῆς μὲ τόσην ταχύτητα καὶ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν, ἵσις καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν γειτόνων τῆς. Εὖ τῷ ἀμα ἡ λέμβος τῆς Ναϊάδος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ πλοίαρχος Σπραΐδης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ναύτου Λίττελ, ἀνέβαινε τὴν κλίμακα τῆς ἡμιοιλίας.

— Εἴχω τὴν τιμὴν νὰ ἀποτείνωμαι πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ πλοίου τούτου; εἶπε πρὸς νέον ἀξιωματικὸν ἐρχόμενον πρὸς προϋπάντησίν του.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη οὐτος. Άρθουρ Φίλιθων, πλοίαρχος τῆς Βασιλικῆς ἡμιοιλίας ὁ Λίττελ.

— Όποια εὐχαρίστησις, πλοίαρχε Φίλιθων, εἶπε περιπαθῶς ὁ Σπραΐδης, ν' ἀπαντῶνται συμπατριῶται

εἰς τὰ ἄγρια ταῦτα μέρη, εἰς μέρη τόσον μέμακρυ-σμένα τῆς κοινῆς πατρίδος, τῆς εὐθύμου Αγγλίας; Άλλ' ἐπιθυμεῖτε ἵσως νὰ ἰδῆτε τὰ ἔγγραφά μου;

— Αν ἔχητε τὴν καλωσύνην... εἶπεν ὁ πλοίαρχος Φίλιθων, ἀπαντῶν δι' εὐγενοῦς χαιρετισμοῦ εἰς τὴν πρόθυμον προσφορὰν τοῦ Κ. Σπραΐδη.

Ἐν τῷ ἀμα οὗτος σύρων ἐκ τοῦ κόλπου του χαρτοφυλάκιον χρυσοκέντητον, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ διάφορα χαρτία καὶ τὰ ἐνεχέρισεν εἰς τὸν ἀξιωματικόν.

Ο Πλοίαρχος τοῦ Δελφίνος τὰ ἀνέγνωσεν ἀπαξ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανέλαβε τὴν ἀνέγνωσιν πάλιν καὶ πάλιν, καὶ ἐφάνη δίδων εἰς αὐτὰ περιστοτέραν προσοχὴν ἀφ' ὅ, τι ἀπήτει ἡ εὐγένεια πρὸς πλοῖον ἀνεπιλήψιμον δποια τὴ Ναϊάς. Τέλος τὰ ἀπέδοσεν εἰς τὸν Κ. Σπραΐδη, δστις περιέμενε μεθ' ὑπομονῆς.

— Αδέβετε τα, εἶπεν. Είναι ἐν τάξει.

Μετ' ὀλίγων δὲ στιγμῶν δισταγμὸν,

— Αυτὸν, Κύριε Σπραΐδη, εἶπε, προσηλῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐταστικὸν ἐλέμημα, ὁδοιπορεῖτε δι' ἐρεύνας ἐπιστημονικάς;

— Είδατε τὰ ἔγγραφά μου, κύριε πλοίαρχε, ἀπήντησεν οὗτος ἡτύχως. Στέλλομαι δι' ἐρεύνας ἐπιστημονικάς.

— Είσθε θέοντας περὶ τούτου;

— Άν είμαι θέοντας! εἶπεν ὁ Σπραΐδη, συστέλλων τὰς δρῦς. Άλλ' ἀμέσως ἐμειδίασε μειδίαμα πονηρὸν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λίττελ,

— Άφες μας, τῷ εἶπεν, ἐπίστρεψε εἰς τὴν λέμβον.

Ἐπειτα δὲ πλησιάσεις εἰς τὸν πλοίαρχον,

— Πλοίαρχε Φίλιθων, τῷ εἶπε μὲ μυστηριώδη φωνήν· εἰς ἀξιωματικὸν τῆς Α. Μεγαλειμότος δύναμαι νὰ ἐμπιστεύθω ἀκινδύνως. Γνωρίζετε αὐτὴν τὴν ὑπογραφήν;

Καὶ τῷ παρουσίασεν ἔτερον ἔγγραφον.

— Τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἀποικιῶν, εἶπεν ὁ Φίλιθων.

— Μάλιστα. Βλέπετε. Τὸ μὲν πρόσχημα εἶναι αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐρεύναι, ἡ δὲ μυστικὴ ἐντὸλὴ εἶναι νὰ κατασκοπεύσω τὰ Γαλλικὰ Γραφεῖα ἢ καθιδρύματα καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς Αφρικῆς. Εὔνοεῖτε ὅτι δὲν ἐδύνατο ν' ἀνατεθῇ τοῦτο εἰς πολεμικὸν πλοῖον γωρὶς νὰ διεγέρῃ ὑποψίας, καὶ τοῦτο σᾶς ἔξηγε ὅ, τι ἵσως δῆλος θανατονοματικὸν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ ὄψις τοῦ πλοίου μου.

— Α! τότε ἐννοῶ... τοῦτο ἔξηγετε θέοντας...

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Κ. Σπραΐδη, πλοίαρχε Φίλιθων, θὰ μὲ δώσητε τὴν ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψω. Ἀφ' οὐδούμως εἶχα τὴν εύτυχίαν νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐδὼλ, ἀποφασίζω νὰ μείνω ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα. Ήμπορῶ νὰ ἐλπίσω δῆλος ἀπόψε περὶ τὰς ὄκτω θὰ μὲ κάμετε τὴν τιμὴν μετὰ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν σας νὰ συμφάγωμεν εἰς τὴν Ναϊάδα ἐν καλὸν ἀγγλικὸν Ρόστ-Βελφ, καὶ ἐν Πλούμ-Πούτιγγ;

Ο ἀξιωματικὸς ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμάς. Μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἀποφασίσας,

— Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, Κύριε, εἶπεν εἰς τὰς δικὰς λοιπόν. Καὶ ἡ εὐχαρίστησίς μου εἶναι τόση μεγαλητέρα, δῶσω οὕτε αὔριον δὲν θὰ χωρισθῶμεν· διύτε, διευθυνόμενος καὶ ἐγὼ πρὸς μεσημβρίαν, θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συμπλεύσω μαζῆσας.

— Χαρὰ ἀποφασίσκητος δι' ἐμέ! ἀνέκρεαξεν ὁ πλοίαρχος Σπραΐδη. Πόσον εὐθυμοῦ θὰ είναι ἡ θαλασσοπλοία μας!

Καὶ ἀνεχώρησε λέγων μεταξὺ τῶν ὁδόντων του,

— Λύτρος ὁ κύριος, φάνεται, ὑποπτεύει τὴν τιμιότητα τῆς πτωχῆς Ναϊάδος μου.

Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ πλοῖόν του, ἔδοσε διαταγὰς διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἐσπέρας.

Ο δὲ πλοίαρχος Φίλθων καλέσας τὸν ὑποπλοίαρχον,

— Τοῦ πλοίου τούτου ἔκει, εἶπε, δὲν μοὶ ἄρσει πολὺ ἡ φυσιογνωμία. Τι λέγετε, ὑποπλοίαρχε Σωλτουάτερ;

— Ναι! τὴν γαστέρα ἔχει ὄγκωδη. Ἐπειτα θαρρῶ φερεὶ ϕάρη εἰς τοὺς ἴστους του περισσότερα ἀφ' ὅσα χρειάζεται πλοίον ἐμβοριθὲς καὶ φρόνιμον. Αἴ! αἴ! δὲν ἔχετε ἀδικον, κύριε πλοίαρχε. Άλλα δὲν εἴδατε τὰ ἔγγραφά του;

— Εἶναι ἐν τάξει, δὲν λέγω, εἶπεν δ πλοίαρχος. ἔχει καὶ μυτικὰς ὁδηγίας μάλιστα. Άλλ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μοὶ φαίνονται τόσον καθαρά. Μὲν ἔγγραφον πολλάκις κλέπτεται ἢ παρκοποιεῖται. Απόψε μᾶς προσεκάλεσεν νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸ πλοῖόν του. Θέλω νὰ ὑπάρχωμεν. Ἐκεῖ τὸν ἔχω χάριν νὰ μᾶς ἀπατήσῃ.

— Καὶ ἂν μᾶς γλυστρήσῃ τὴν νύκτα... εἶπεν δ ὑποπλοίαρχος Σωλτουάτερ.

— Εἴχεις δίκαιον, ὑπέλαθεν ὁ Κ. Φίλθων. Δὸς διαταγὰς νὰ ἥναι τὰ πάντα ἔτοιμα, ὡςεὶ ὅταν ἐπιστρέψωμεν τὴν νύκτα, ν' ἀρθῇ ἡ ἄγκυρα καὶ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Απ' ἔκει, ἐκτὸς ἀν μεταβληθῆ εἰς ἀλιθῆ Ναϊάδα, σὲ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν μᾶς διαφεύγει.

Τὴν ἐσπέραν δ πλοίαρχος Σπραίου, φιλοτιμούμενος νὰ δεχθῇ καταλλήλως τὸν ἐπίσημον ξένον του, κατεβίθησεν ὅλος τὰς λέμβους του εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπινέκας δὲ δίδιος εἰς μίαν ἔξ αὐτῶν, μετέβη εἰς τὸ δελφῖνα, νὰ παραλάβῃ αὐτὸς τοὺς κυρίους ἀξιωματικούς. Ἐκ τῶν τεσσάρων διοικούντων τὸν Δελφῖνα δ πλοίαρχος Φίλθων ἔλαβε τοὺς τρεῖς μεθ' ἔκατον, τὸν δὲ τέταρτον, ἔνα ἀκόλουθον, οὗτονος ἦν ἡ σειρά τῆς φρουρᾶς, ἀφῆκεν εἰς τὸ πλοῖον, καίτοι ἐπιμόνως προσκαλοῦστος καὶ αὐτὸν τοῦ φιλοξένου Κ. Σπραίου.

— Πότες νὰ στείλω τὰς λέμβους διὰ τὴν ἐπιστροφὴν σας; ἐρώτησεν δ ἀκόλουθος.

— Ο! θεοίσις σχιστος πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἀνέκραζεν ὁ Κ. Σπραίου.

— Τὸ μεσονύκτιον λοιπὸν, εἶπεν δ πλοίαρχος Φίλθων.

Οὕτων ἔφθασαν εἰς τὴν Ναϊάδα, εἰς τὸ κατάττωμα τοὺς ἐδέχθημουσικὴ παιανίζουσα τὸν Βασιλικὸν ὅμινον Γότ Σαιλίδης Κίλγη (Τὸν Βασιλέα μας...). Ὁ Κ. Σπραίου ἀπήρτισε τὴν συμφωνίαν ταύτην ἐκ τῶν φιλομούσων τοῦ πληρώματός του. Μετὰ ταῦτα ἀνέκαυσε τινὰ πρόχειρα πυροτεχνήματα, ἀκπλήξαντα τὰς ἀγρίας ἐκείνας ἐρήμους. Τέλος κατεβίθησε τοὺς ξένους του εἰς τὸν θάλαμον, ὅλον ἐκλάμποντα ἀπὸ φῶτα, καὶ δῆποτε ἡ παρατεθεμένη τράπεζα πολυτελεστάτη.

— Ωραῖον πλοῖον ἔχετε, πλοίαρχε Σπραίου, εἶπεν δ Φίλθων. Δὲν θὰ εὔχρεστηθῆτε νὰ μᾶς τὸ δείξετε; νὰ μᾶς ξεναγήσητε εἰς αὐτό;

— Ωραῖον δὲν εἶναι, πλοίαρχος Φίλθων, ἀπήντησεν δ Κ. Σπραίου ὄγκωδες πολὺ καὶ στρογγύλον. Άλλοτε δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ τὸ ἐπίβω. Εἰς αὐτὸν ὅμως τὴν περίστασιν ἔξευξετε τὶ μὲ παρεκίνηση νὰ προτιμήσω αὐτοῦ μᾶλλον τὴν ἄκακον μορφὴν ἀπὸ ἄλλα κομψό-

τερα. Όσον δὲ διὰ νὰ σᾶς τὸ δείξω, τί λόγος; Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα, ἀφ' οὐ ἄπαξ τὸ ἐτιμήσατε μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας, νὰ μὴ βαρυθῆτε νὰ τὸ διατρέξητε ἀπὸ τὰ καρχήσια ἔως τὴν τροπίδα. Θὰ ιδῆτε ὅτι ἡ Ναϊάδης μου εἶναι καλλητέρα ἀφ' ὅ, τι φαίνεται. Μετὰ τὸ δεῖπνον θὰ μοὶ δώσητε τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς συνοδεύσω.

Τὸ δεῖπνον ἦτον ἔξασιον, καὶ διήρκεσε μέχρις ὀψίας νυκτός. Μετὰ τὸ τέλος του, καὶ ἀφ' οὐ αἱ φιάλαι περιηλθον ἐκαποντάκις τὴν τράπεζαν, ἡγέρθησαν οἱ ἀξιωματικοί, καὶ ὁ Κ. Φίλθων ἔξεφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περιέλθῃ τὸ πλοῖον πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ιδικόν του.

— Φῶτα! ἐφώναξεν δ πλοίαρχος Σπραίου.

Ἐν τῷ ἀμαρτινῷ προηλθον δ Λίττελ καὶ εἰς ἄλλος ναύτης, μὲ φανούς εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τούτων προπορευομένων ἥχησε τοῦ πλοίου ή περιοδεία.

Ἐκτὸς τοῦ θαλάμου τοῦ πλοίαρχου ὅλη ἡ λοιπὴ ἔκτασις μεταξὺ τῶν δύω καταστρωμάτων, μέχρις αὐτῆς τῆς πρύμνης, ἀπέτελε μίαν καὶ μόνην εύρυχωροτάτην αἴθουσαν. Εἰς δόλον αὐτῆς τὸ ἔδαφος καὶ εἰς τοὺς τοίχους της ἥσαν προστηλώμενοι ἵσχυροι σιδηροῦ κρίκοι εἰς ἀπόστασιν τριῶν ποδῶν ἀπ' ἄλληλῶν.

— Τί εἶναι αὐτή ἡ αἴθουσα, καὶ τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ κρίκοι; ἐρώτησεν δ πλοίαρχος Φίλθων, ἀτενίζων μετ' ἐκπλήξεως τὸν πλοίαρχον Σπραίου.

— Εἶναι προσδιωρισμένοι, ἀπεκρίθη αὐτὸς, διὰ τὰ σπάνια ζῶα τῆς Αφροκῆς ὅσα θὰ ἀποκτήσω εἰς τὴν ἐπιστημονικήν μου περιοδείαν, καὶ θὰ μεταφέρω ζῶα τα εἰς τὸν Ζωολογικὸν κῆπον τοῦ Λονδίνου. Δηλαδή, πλοίαρχε Φίλθων, αὐτὰ δύλα εἶναι διὰ νὰ θαυμάσωμεν ἐννοεῖτε ποίους.

— Εὖνω, ἀπεκρίθη αὐτὸς, καὶ ἔρριψεν ἐκφραστικὸν θλέμμα πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον Σωλτουάτερ, δεστις ἀπεκρίθη κινῶν τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

Ἐκεῖθεν κατέβησεν εἰς τὸ μυχὸν τοῦ πλοίου, εἰς τὴν Ἀγάλαν Βαρβάραν. Ἐκεῖ τὸ πρῶτον τὰ θλέμματά των προσβαλόνταν ἀντικείμενον, ἦν τεράστιος σωρὸς βαρέων καὶ στερεῶν ἀλλοσεων.

— Αὐτὰ πάλιν τί εἶναι; Ἐρώτησεν δ ἀξιωματικός.

— Ο! δὲν σᾶς διηγήθην τί μὲ συνέβη; ἀπεκρίθη γελῶν δ πλοίαρχος Σπραίου. Φαντασθῆτε ὅτι ἐπάνω τῆς Σαινεγάλης ἀπνυτήσαμεν πρὸ τινῶν ἡμερῶν πλοίον, οὐ ἡ μορφὴ ἥλεγχη διφρούριμένην διαγωγήν. Δέκα θαλάσσια μίλια μακρὰν ἐμπύριζε τὸν σωματέμπορον. Τὸ ἐπλησίασα χονδρύνων τὴν φωνήν. Ο πλοίαρχος μ' ἐρώτησε ποῦ εἶναι ἡ ἐντολή μου, ὡστε νὰ τὸν ἔκειται; Τῷ ἔδειξα τὰ κανόνια μου, καὶ εἰς τὴν πρότασιν ταύτην δὲν εἶχε τὸν ἀντιτάξῃ. Τότε ἐλάθη τὸ πηδάλιόν του, ἀπεβίθασε τοὺς μαύρους του εἰς τὸ μέρος δύσην τοὺς εἶχε λάθει, κατέσχον καὶ μετέφερον εἰς τὸ πλοῖον μου τὰς ἀλύσεις αὐτάς, καὶ αὐτὸν ἀφῆκα νὰ φύγῃ, διότι τῷ ὄντι δὲν εἶχον ἐντολὴν νὰ τὸν κρεμάσω.

— Πρεστὶς ὅμως ἔχομεν τὴν τοιαύτην ἐντολὴν, πλοίαρχος Σπραίου, εἶπεν δ ἀξιωματικός.

— Τότε λοιπὸν, πλοίαρχος Φίλθων, τὸν συλλαβάπτη, κρεμάσατε τον, εἶπεν δ Σπραίου μὲ μειδίαμα τὸ μέσον ἐπέχον μεταξὺ ἀφελεῖας καὶ εἰρωνίας.

— Ο λίττελ ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν πλοίαρχον μὲ ξηπληξίν. Δὲν ἔννοει διατί δόλον τοῦτο τὸ ψεῦδος.

— Άλλ' ήξενότες, Κύριε Σπραϊ, εἶπεν δὲ πλοίαρχος τοῦ Δελφῖνος, ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ δικτηρῆτε αὐτὰ τὰ λάφυρα εἰς τὸ πλοιόν σας; ήμποροῦν νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τινα κακάς ιδέας, νὰ βλάψουν τὴν ὑπόληψιν τῆς Ναϊάδος. Ήθελα σᾶς συμβουλεύει μᾶλλον νὰ τὰ παρακαταθέστε εἰς τὸν Δελφῖνα.

— Νομίζω τῷ ὄντι δικαιον, ἀπεκρίθη ὁ Σπραϊ, καὶ θὰ ψεληπθῶ ἀπὸ τὴν συμβουλὴν σας.

— Τώρα καιρὸς ν' ἀναγωρήσωμεν, Κύριοι, εἶπεν ὁ Φίλθων πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς του. Αὔριον λοιπὸν, Κ. Σπραϊ, θὰ συνοδιοπορήσωμεν. Ισως ἔχωμεν καὶ περισσοτέραν συντροφίαν μάλιστα. Ἐδώ κάπου ναυστολοῦν τινα έβασιν πλοΐα, καὶ ἔξ αὐτῶν τὸν μεγαλητέρων. Εἶμαι θέλαιος ὅτι ἀν τὰ παρακαλέσω διά τινων στρελών, θὰ ἔχουν τὴν εὐγένειαν νὰ μᾶς συνοδεύσουν εἰς τὸν μονότονον πλοῦν μας.

— Ω τῆς εὐτυχίας! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Σπραϊ.

— Άς ύπαγωμεν, εἶπεν ὁ Φίλθων.

— Τὴν λέμβον τοῦ Πλοιάρχου Φίλθωνος! ἔκραξε μεγαλοφύνως ὁ Κ. Σπραϊ.

— Δὲν ἥλθεν ἀκόμη, ἀπόντησεν δὲ φρουρὸς ἐπίστης μεγαλοφύνων.

— Πῶς γίνεται; εἶπεν δὲ πλοίαρχος τοῦ Δελφῖνος. Τὸ μεσονύκτιον ὅμως παρῆλθεν.

Ω! δὲν θλάπτει! εἶπεν ὁ Κ. Σπραϊ. Περιμενάτε, θὰ ἓλθῃ. Θὰ ἀπολαύσω οὕτως ὀλίγας στιγμὰς περισσότερον τῆς παρουσίας σας.

Τότε ἐκάθησαν περὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐκένωσαν ἀκόμη τινὰς φιάλας τοῦ ἀρρώδους Πόρτερ. Περὶ τὴν μίαν μετά τὸ μεσονύκτιον ἥλεμος δὲν ἥλθεν ἀκόμη. Οὐ ποπλοίαρχος Σωλτουάτερ ἐζήτησε τὴν θάλασσαν σάλπιγγα, καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὸ στόμα του,

— Αἴ! ἀπὸ τὸν Δελφῖνα! ἐφώναξε τρίς. Τὴν λέμβον τοῦ πλοιάρχου!

Καὶ τρίς ἡ ἡγε τῶν πέριξ ὁρέων ἐπανέλαβε τὰς λέξεις ταύτας.

— Τώρα δὲν ἥμπορεται ν' ἀργήσῃ πλέον, εἶπεν ὁ Κ. Σπραϊ. Άς καθήσωμεν.

Εἰς πάντα φλοισθον τῶν κυράτων δὲ ποπλοίαρχος ἐτρεχει νὰ ιδῇ, ἀλλὰ ἡμίσεια ὡρα παρῆλθεν ἀκόμη καὶ ἥ λέμβος δὲν ἐφάνετο.

— Δὲν ἡξένωρ τε νὰ ὑποθέσω, εἶπεν δὲ πλοίαρχος Φίλθων. Κοιμῶνται ὅλοι εἰς τὸν Δελφῖνα! καὶ δὲ ἀκόλουθος Γρειδυφίσχ απεκοιμήθη καὶ ἐκεῖνος: αὔριον θὰ τὸν έάλλω ὑπὸ κράτησιν. Πλοιάρχε Κύριε Σπραϊ, παρακαλῶ, δανειστέμοι τὴν λέμβον σας.

— Ή λέμβος εἰς τὴν θάλασσαν! ἔκραξεν δὲ πλοίαρχος Σπραϊ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ δὲ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Δελφῖνος, ἀποχαιρετήσαντες τὸν πλοιάρχον τῆς Ναϊάδος μέχρι τῆς αὔριον, ὅταν, ἐπανέλαβεν, δὲ Κ. Φίλθων, θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ συνοδοιπορήσῃ μᾶζη του, κατέστησεν πρὸς τὴν λέμβον, καὶ διευθύνθησεν πρὸς τὸ μερος ὅπου ἴστατο δὲ Δελφῖν.

Οἱ ναῦται τῆς λέμβου ἐκαπονήσαντον εὐρώστως, καὶ ὅμως εἴκοσι λεπτὰ ἐπλεσον ἥδη, καὶ δὲν εἶχον φθάσει. Μετ' ἀλλα δέκα λεπτὰ ἥλθον εἰς τὸ παράλιον.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἔκραξεν δρυγίζομενος ὁ Φίλθων. Ἰποπλοίαρχε, κάθησαι εἰς τὸ πινδάλιον, ἀλλὰ κακὰ μᾶς διδήγησας, ἀδελφέ. Οὐρολόγησες ὅτι τὸ πόρτερ ἐσύγχησεν εἰς τὴν κεφαλήν σου· τὰ σημεῖα τοῦ ἀνεμοδείκτου. Άρες με νὰ πηδαλιουχήσω ἔγω.

— Κύριε πλοίαρχε, ἀπήντησεν αὐτὸς διὰ ν' ἀποδεῖξῃ ὅτι δὲν ἐμέθυσεν, ίδού ὁ Θράνος τῆς Κασσιοπίας, ίδού ὁ Καρκίνος. Ἐκεῖ λοιπὸν εἶναι τοῦ Δελφῖνος; ή θέσις;

— Εἶχες δίκαιον, εἶπεν δὲ πλοίαρχος, ἔκει θὰ διευθύθῃ.

Ἐκεῖ διευθύνθη, ἀλλ' ἔφυγε σχεδὸν πλησίον τῆς Ναϊάδος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τὸν Δελφῖνα. Τότε ἥλθησε νὰ λοξοδρομῇ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀλλ' οὐδέχαμος ἔχος Δελφῖνος.

— Τί δαίμονα! Τί δηλοι τοῦτο; ἀνέκραξεν δὲ πλοίαρχος.

— Μήπως, εἶπεν δὲ Σωλτουάτερ, δταν διέταξεις τὸν ἀπόλουθον Γρειδυφίσχ νὰ ἔχῃ τὰ πάντα ἔτοιμα διὰ νὰ πλεύσωμεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, ἔξελκτες διὰ τὸν διέταττον νὰ μεταβῇ ἀμέσως ἔκει,

— Αναμριθόλως τοῦτο θὰ ἔται. Εἶναι τόσον ἐλαφρόνους ὁ Κ. Γρειδυφίσχ! εἶπεν δὲ πλοίαρχος, καὶ ἐνταῦτῷ διὰ δικίου σχήματος ὥθησε τὸ πινδάλιον πρὸς τὰ δεξιά, καὶ ἐστρέψε τὴν λέμβον πρὸς τὴν εἰσόδον. Ἀλλ' οἱ ναῦται εἶχον ἥδη ἀπανδήσει, καὶ ἡ ἀπόστασις ἥτον μακράν· διὰ δὲν τὴν ἔξι ἔμεινον οἱ τρεῖς μόνοι εἰς τὰς κώπας, καὶ διεδέχοντο οὕτως ἀλλήλους. Οὐ πλοῦς ἐπομένως ἐθρεδύνθη κατὰ τὸ θάμισυ, καὶ δταν ἐφθαταν εἰς τὸ στόμιον, η ἡμέρα ἀνέτελλεν ἥδη. Οἱ ἀξιωματικοὶ περιέφεροι πέριξ τὰ ἔλεμματα, ἀλλὰ δὲν εἶδον Δελφῖνα.

Οὐ Φίλθων ἦν ἐκτὸς ἐμυτοῦ. Νὰ ἔξελθῃ τοῦ λιμένος μὲν τὴν λέμβον ἔκεινην δὲν ἐδύνατο. Οὔτε ἡ δύναμις τῶν ἀπηυδημένων ναυτῶν, οὔτε ή θάλασσα τὸ ἐπέτρεπεν. Ήνχγκάσθη ἐπομένως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ναϊάδα.

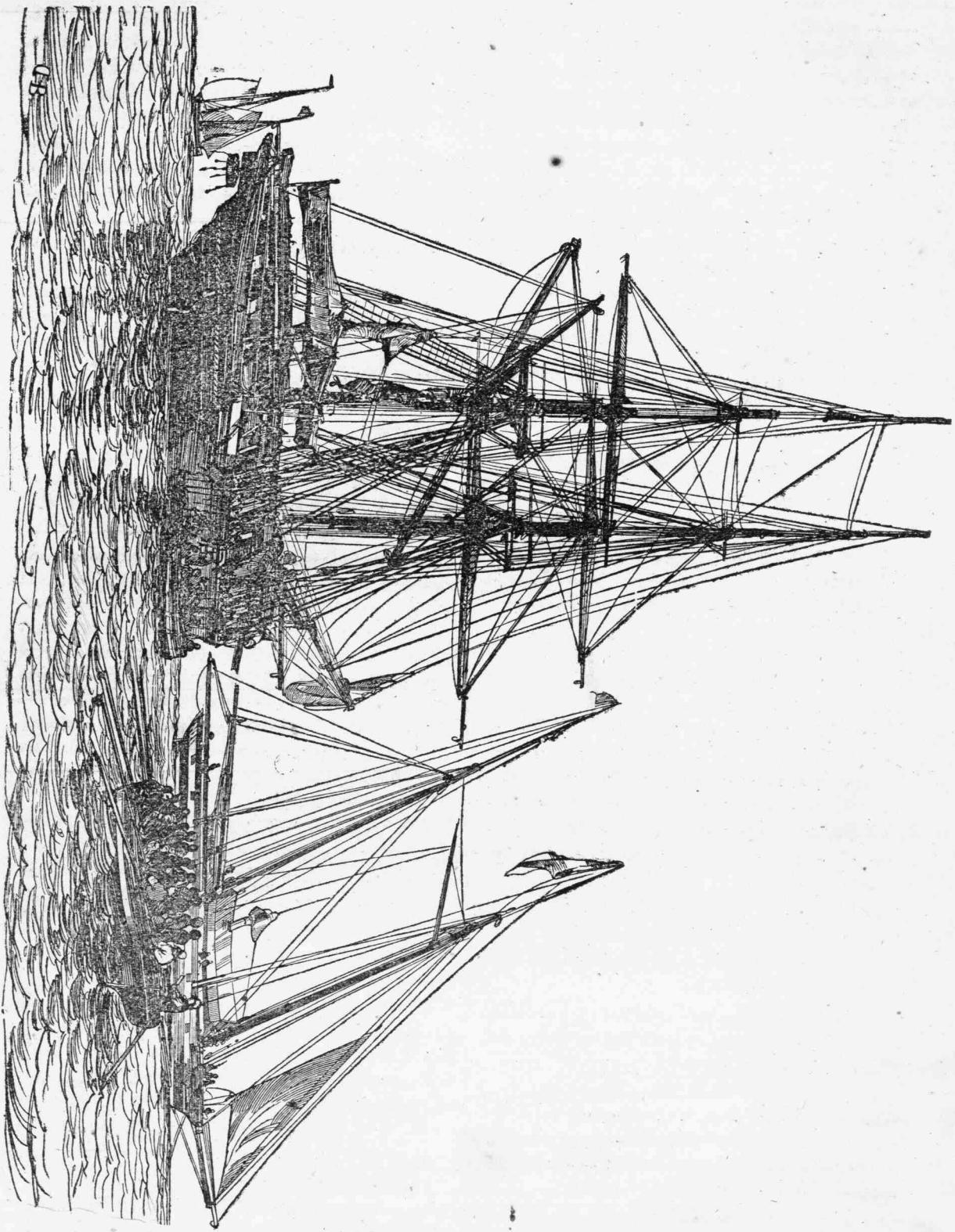
Ο Σπραϊ ἤκουε μὲν μεγάλην ἐκπληξίαν τὸ παράδοξον διήγημα τῶν ἀξιωματικῶν.

— Εἶναι προφράνες, εἶπεν, διὰ οἱ ναῦται σας ἐπανέστησαν. Αλλὰ μείνατε ἡσυχος, φίλτατε κύριε Φίλθων· ή Ναϊάς μου, μη τὴν έλεπτεσε σωματωδή, εἶναι ταχύπους... δὲ ἀγάλλες δὲν ἐργάζεις ἐμπρός της. Νὰ προγευματίσουν καὶ ν' ἀναπαυθοῦν ὀλίγον τὰ παιδία ἐδὼ, διότι ἐκοπίασαν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ εἶμαι θέλαιος διὰ θὰ προφύτευσεν τὸν Δελφῖνα.

Τὸ θάμισυ τῆς ημέρας παρῆλθεν ὡς νὰ προγευματίσωσιν καὶ ως ν' ἀναπαυθῶσι τὰ παιδία, καὶ ως νὰ ἀρθῇ ή ἄγνωρα, καὶ εἰς ἐκατόν τεττὸν τῶν ἔξ αὐτῶν ὥρων οἱ τέσσαρες ἀξιωματικοὶ ἐπρόφερον ἐν χροῷ ἀνὰ ἐν γοτδέμ, εἰς δὲ τὰ μεταξὺ διατήματα ἐσκέπτοντο, καὶ δὲν ἐδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὶ ἔγεινεν δὲ Δελφῖν.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνωμεν καὶ ημεῖς εἰς τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν. Ήμίσειαν ὥραν ἀρ' οὖν ἀνεγάρησαν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Δελφῖνος διὰ τὸ δεῖπνον, λέμβος ἤκουες θηραπείαν προπλέουσαν εἰς τὸν Δελφῖνα. Τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἐκοιμάτο ἥδη. Άλλ' οἱ σκοπός ἥτον ἐγρήγορων, καὶ ἔκραξε τὸ τῆς τάξεως.

— Τίς εἰ;

Π ΝΑΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΛΦΙΝ.

Η λέμβος προσωρινόθη ὑπὸ τὸν δεξιὸν τοῖχον τοῦ πλοίου.

— Παρὰ τοῦ πλοιάρχου Φίλιθωνος! ἔκραξέ τις ἐκ τῆς λέμβου, νὰ δώσω ἐπιστολὴν εἰς τὸν Κ. ὀξιω- ματικὸν καὶ νὰ τὸν δύμιλήσω.

Ο δύμιλησας, μὲ δύο ὄπαδούς του, ἀνέβησαν ἀπὸ τὴν λέμβον εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ ἐνεγείροσαν εἰς

τὸν Κ. Γρειδυφίσχη, προσελθόντα, ἐν ἔγγραφον. Ἐνῷ δύμας αὐτὸς τὸ ἥνοιγεν, αἴφνης ὁ ἐκ τῆς λέμβου ἐρ- ἀρθη ἐπ' αὐτὸν, τὸν ἀνέτρεψε μὲ δύναμιν Ἡρακλέους, ἕκλεισε τὸ στόμα του μὲ τὴν μίαν χεῖρα, καὶ μὲ τὴν ἅλλην θέτων πιστόλιον εἰς τὸ στήθος του,

— Άν κινηθῆς η φωνάζεις, τῷ εἶπεν, ἔχαθης καὶ σὺ καὶ ὅλον τὸ πλήρωμα. Συγχρόνως οἱ δύο ὄπαδοι

του ὥρμησαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρὸς τὸν σκοπὸν, τὸν ἀφώπλισαν, καὶ τῷ ἐδεσαν τὸ στόμα καὶ τὰς χεῖρας. Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο, δύω ἄλλαι λέμβοι κρυπτόμεναι μέχρι τοῦδε εἰς τὸ σκότος, καὶ ἔχουσαι τὰς κώπας τῶν τετυλιγμένας εἰς παντά διὰ νὰ μὴ πλαταγώσιν ἐπὶ τοῦ ὅματος, ἐκόλλησαν εἰς γόνῳ ἄλλον τοῦχον τοῦ πλοίου, καὶ ἀπὸ τὰς τρεῖς δύοις ἐχύθησαν εἰς τὸ κατάστρωμα ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι ἄνδρας, ὡπλισμένοι ὡς ἀστακοί, καὶ ωἱ μὲν, δρυμήσαντες εἰς τὸ ὄπλοστάσιον, ἥρπασαν ὅλα τὰ ὄπλα τοῦ πληρώματος, οἱ δὲ, εἰς τὸν κοιτῶνα, συνέλαβον καὶ ἐδεσαν τὸ πλήρωμα, μὴ ἔχον οὔτε τὶς νὰ τὸ δόηγήσῃ οὔτε πῶς νὰ ἀντισταθῇ.

Ἐν τῷ ἄμα, πλήρωμα, σκοπὸν καὶ ἀκόλουθον, τοὺς ἔκλεισαν ὅλους εἰς τὸν μυχὸν τοῦ πλοίου, τοῖς εἶπον δὲ τὸν εἰς μόνον δοκιμάσῃ νὰ ἐξέλθῃ, τοὺς περοῦν ὅλους ἐν στόματι ῥομφαίσας, ἐκάρφωσαν τὸ δπαῖον, ἔθεσαν ἐπ' αὐτοῦ δύω φρουροὺς μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς λύκους ὑψωμένους, ἔμεινον ἄλλοι ὄκτὼ εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ οἱ λοιποί, ἐμβάντες εἰς τὰς λέμβους, ἐπέστρεψαν ἀφορητοὶ εἰς τὴν Ναϊάδα, ἐνῷ δὲ πλοιάρχος Φίλιθων μετὰ τῶν συνδαιτημόνων του ἔπινε τὴν πρώτην φιάλην καμπανικοῦ οἴνου.

Οἱ δὲ ὄκτὼ, οἱ μείναντες εἰς τὸν Δελφῖνα, μὲν ἐν κτύπημα πελέκεος ἐκοψάν τὴν ἀγκυραν, ἔλυσαν ἐν ἀκαρεῖ τοὺς κερολακας, καὶ εἰς ὀλίγα λεπτὰ δὲ Δελφὶν προπεμπόμενος ἀπὸ λαμπρὰν ἀπόγειον αὔρων, ήτις πάντοτε πνέει διὰ νυκτὸς εἰς τὰ παράλια ταῦτα, ἐξῆλθε τοῦ λιμένος, καὶ ἐστράφη πρὸς ἀρχτον.

Ἴδοὺ διατὸς ὁ πλοιάρχος Φίλιθων δὲν τὸν εὗρεν ὅταν τὸν ἐζήτει.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ Ναϊάς ἐκινήθη καὶ αὐτῇ. Κατ' ἀρχὰς ἡ ταχύτης της δὲν ἐφαίνετο ἀνταξίᾳ τῶν ἐπαίνων τοῦ πλοιάρχου της. Ύπερ τὰς δύω ὠρας παρεδάρετο θαρέως μέχρις οὖς φθάση εἰς τὸ ἔξωταν τὸν ἀκρωτήριον τὸ κλεῖον τὸν δρίζοντα πρὸς θορόβιον. Ἐντεῦθεν ἐστρεψε τὴν πρώταν πρὸς μεσημβρίαν. Φάίνεται δὲ διὰ τοῦτο ἐπερτίμα τὸν πλάγιον μαλλον ἡ τὸν οὔριον ἀνεμον διότι, ὡς νωθρὸς ἵππος διὰ μιᾶς αἰσθανόμενος πληγὴν πτερνιστῆρος, ἐρρίφθη πρὸς τὴν νέαν αὐτὴν διεύθυνσιν μὲ διπλασίαν δρυμὴν, καὶ ἐτρεχειν ὑπὲρ τοὺς δέκα κόμβους, ὡς λέγουν οἱ ναυτικοί. Οὕτως ἐξηκολούθησεν δῆλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ δῆλην τὴν νύκτα, μέχρι τῆς ἐπιούσης αὐγῆς. Άλλ' ὁ Δελφῖν δὲν ἐφάνη οὔτε πλησίον οὔτε μακράν.

— Πλοιάρχε Φίλιθων, εἶπεν δὲ Κ. Σπραλί ποδὸς τὸν ἀξιωματικὸν, ἐνῷ ἔπλεον πλησιέστατα ἐνὸς ἐρήμου ἀκρωτηρίου. Ὁ ἐδικός μου πλοῦς διεύθυνεται, ὡς ἡξεύρετε, πρὸς μεσημβρίαν, ἐν τούτοις δὲ Δελφῖν δὲν φάίνεται νὰ ἔλαθεν αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν, ἀλλως θὰ τὸν ἐφθάναμεν. Ἀν ἐξακολουθήστε τὴν δόδοιπορίαν ἐπὶ τῆς Ναϊάδος, πιθανὸν εἶναι διὰ μακρύνεσθε ἀπὸ αὐτὸν, καὶ τοῦτο θεβαίως δὲν σᾶς συμφέρει. Τὸ ὄρθιότερον θὰ ἔτον νὰ τὸν περιμελήσητε ἐδὼ πούποτε.

— Όχι, κύριε, ἀπήντησεν δὲ Κ. Φίλιθων. Ἐν ὀνόματι τῆς θασιλίστης σᾶς διειστῶ τὰ στραφῆτε διπίσω, διὰ νὰ διώξωμεν τὸν Δελφῖνα καὶ ἄλλην διεύθυνσιν.

— Φίλτατε κύριε Φίλιθων, ἀπήντησεν δὲ πλοιάρχος τῆς Ναϊάδος, θελα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀλλ' ἡξεύρετε, αἱ ὀδηγίαι μου... μοὶ εἶναι ἀδύνατον. Κατὰ δυστυχίαν ἄλλου διαταγῆς δὲν ἡμπορῶ γὰρ δεχθῶ παρὰ τὰς ὀδηγίας μου.

Καὶ ἔπειτα ἔκραξε μεγαλορώνως.

— Τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν!

Καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχόν του,

— Φρόντισε, εἶπε, νὰ θέσουν εἰς τὴν λέμβον ζωοτροφίας διὰ μερικὰς ἡμέρας. Εἶναι πιθανὸν δὲ τὸ ἐδώ οἱ κύριοι δὲν θέλουν εὕρει πρόχειρον ἀγοράν. Λάβε καὶ δπλα μαζῆ σου νὰ τοῖς ἔτα διώσης ὅταν ἀποβιβασθοῦν. Δέν ἀμφιβάλλω δὲ τὸ Κ. Φίλιθων ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. Εἶχετε ὑγέιαν, κύριοι. Πιστεύστε δὲ πολὺ λυπούμενοι στερούμενος τόσον ταχέως τῆς εὐαρέστου συναντοροφῆς σας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐννόησαν δὲ τὶς ἀντίστατις εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἥθελεν εἰσθιαὶ ἀδύνατος καὶ γελοία. Κατέθησαν λοιπὸν εἰς τὴν λέμβον χωρὶς νὰ εἰποῦν λέξιν, καὶ ἀπεβιβάσθησαν μὲ τὰς ζωοτροφίας καὶ μετὰ δπλα εἰς τὸν πλησιέστερον θράχον τοῦ ἀκρωτηρίου.

Αφ' οὗ δὲ λέμβος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον, δὲ Κ. Σπραλί ὑψώστε τὴν σημαίαν του, ἀποδίδων τὰς κανονισμένας τιμὰς τοῦ χαιρετισμοῦ εἰς τὸν πλοιάρχον τῆς Βασιλικῆς ἡμιοιλίας δὲλφίν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ Ναϊάς εἰσέπλεεν εἰς θαύμην καὶ σκολιὸν λιμένα, κρυπτόμενον δπισθεν δαιδάλου ἀπειραθίμων νήσων. Εἰσπλέουσα δὲ ἐξήρτησεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ιστοῦ της παράδοξον σύμβολον, τόνον κεκομένον εἰς τὰ δύω, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κρεμάμενον μέλαν ράκος. Μετ' ὀλίγον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς τῶν παρακειμένων λόφων ἐφάνη τὸ ἴδιον σῆματον ὑψώμενον. Ὁ πλοιάρχος Σπραλί, ἐμβάς εἰς τὴν λέμβον του, ἀπέβη εἰς τὴν ξηράν, ἐνῷ δὲ θρίκιον ἐρήπτε τὴν ἀγκυραν. Αἱ ἄλλαι λέμβοι του τὸν ἡκολούθησαν μετ' ὀλίγον.

Μὲ πόσην χαρὰν ἐπάκτησε τὸ ἔδαφος δὲ Τζῶν Λιττελ, διὰ τοῦ συνώδευτος τὸν πλοιάρχον εἰς τὴν ἀπόδιστον του! Ἐμελλε λοιπὸν τέλος νὰ ἰδῃ τὴν ἀπάτητον ἐκείνην γῆν, τὴν παρθένον ἐκείνην φύσιν! Ἐμελλε τέλος νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς ἀγρίους τῆς γῆς αὐτῆς κατοίκους, τοὺς πρωτοτόκους νίους τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας!

Άπο τοῦ παραλίου δὲ λέμβος προσανέβη ὡς ἡμίσειαν ὥραν μεταξὺ λόφων καὶ θάμνων, ποταμὸν ἱκανὸν εὔρυν. Εἶ λέμβος ην πλήρης κιβωτίων. Μετ' ὀλίγον ἀπέβησεν, καὶ ἐξελθών τῶν θάμνων εἰς γιγαντόσωμος Μαῦρος, ἥλθεν εἰς προϋπάντην των.

— Καλῶς ἥλθεν δὲ Μόγγας! εἶπεν δὲ πλοιάρχος Σπραλί. Αἴ! ἔχομεν λοιπὸν τὰ τριακόσια κομμάτια Ἑρενόν; Κύτταξ ἐδὼ, ἐγὼ ἐπλήρωσα τὴν ἐδικήν μου ὑπόσχεσιν.

Καὶ τῷ ἐδείκνυε τὰ κιβωτία.

— Τριακόσια ὅχι! εἶπεν δὲ ἄγγιρος, τὴν ἀγγιλικὴν διμιλῶν, καὶ διαστρέφων αὐτὴν γελοίως. Τριακόσια ὅχι! Διακόσια εὑνέηντα μόνον.

— Πῶς Κύρο Μόγγα; ή Μεγαλειότης σου δὲν φύλαττεις τὴν ὑπόσχεσίν σου;

— Μεγαλειότη μου φυλάγει ὑπόσχεσι, ἀπεκρίθη δὲ Μόγγας, διμως Μεγαλειότη μου δὲν μ' μπορέσει. Πῆγα νύκτα νύκτα θασίλειο Χόλλο-χό. Κοιμούνταν καύμενον Ἑρενός. Ήταν τριακόσιοι πενήντα. Ἐπειδὴ ἀπάνω νὰ πιάσω ζωτανό διάσοδο Ερενός ξύπνησε, καὶ πολέμησε σὰν σκυλί. Εἴκοσι Μόγγας σκοτώθηκε καὶ σκότωσε Μόγγας ἔξηντα Χόλλο-χό. Τριακόσια πενήντα, διγάλι ἔξηντα, ἔχει διακόσια ἐνενήντα. Νά τους ἐδὼ.

Καὶ ἔφερε τὸν πλοίαρχον ὅπιστά ἐνδός θράχου εἰς μέρος ὃπου ὁ Τζών Λίττελ ἔφερεν ἴδων εἰς μικρὰν πεδιάδα κειμένους, δεδεμένους χεῖρας καὶ πόδας τοὺς διακοσίους ἐνενήκοντα Χόλλο-χό, τοὺς αἰγμαλώτους τοῦ θαυματεύοντος Μόγγων, φυλαττομένους ἀπὸ τριάκοντα δμοφύλους του.

— Διακοσίους ἐνενήκοντα μ' ἔφερες, Μόγγαρ! ἴδου χιλίας τετρακοσίας πεντήκοντα λίτρας οινόπνευμα, πέντε λίτρας τὸ κομμάτι τοῦ καρποῦ μαύρους.

νῆσαμεν, καὶ τὰ περιδέραια πρώτης ποιότητος, ἀπὸ κόκκινον καὶ πράσινον οὐαλὸν ὅλα.

Οἱ Μόγγαροι ἔβλεπε τὰ πολύτιμα ταῦτα ἀντικείμενα καὶ μάλιστα τὸ ἀγαπητόν του οἰνόπνευμα, γελῶν κτηνώδῃ γέλωτα.

— Τώρα σεῖς ἐμπρόσθ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος Σπραλὸς τρόπος τοὺς ναῦτας του, δεικνύων τοὺς κατὰ γῆς κειμένους μαύρους.

‘Ο Κ. Σπραλὸς καὶ οἱ Μαύροι.

Ἐν τῷ ἡμέρᾳ οἱ ναῦται ἔζαγοντες ἐκ τῆς λέμβου μαχρὰ ἕξια διαιρούμενα δίχα κατὰ τὸ μῆκός των, καὶ ἔχοντα τρύπας κατὰ ἓνα πόδα ἀπὸ ἀλλήλων ἀφίσαμένας, ἐπέρων καὶ ἐνέκλειον εἰς τὰς τρύπας ἑκάστου τοὺς λαιμούς ὄκτὼ ή δέκα δυστυχῶν μαύρων ἑκαστος δὲ ναῦτης λαμβάνων εἰς τὸν ὄμβρον τοῦ τὴν ἄκραν ἐνὸς τῶν παραδόξων τούτων ζυγῶν, ἔσυρε κατόπιν του τὴν τοιαύτην τῶν ἀνθρώπων ἀγέλην.

Οἱ Λίττελοι ἔμεινεν ἐκπεπληγμένοις εἰς τὴν θέαν, καὶ ἦργοις γὰρ ἐννοηθεῖσι αἵτινας οὐδὲν εἴχον κοινὸν μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας. Πρὸ πάντων ὅμως ἐκορυφώθη ἡ φρίκη του ὅταν ἀναγωρούσθη τῆς πρώτης τερατώδους αὐτῆς συνοδείας, ὁ πλοίαρχος Σπραλὸς ἔδοσεν εἰς αὐτὸν μίαν μάστιγα, καὶ τῷ εἶπε,

— Συγδέουσε σὺ αὐτὸν, καὶ ὅταν ὁ Ἐβενός δὲν περιπατῇ καλά, κτύπα νὰ αἴματώσῃ.

Οἱ τις ἀγαθὸν ἐνυπῆργεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Τζών Λίττελ, ἐπανέστη εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Εγώ, εἶπε, νὰ κτυπήσω αὐτὸν τοὺς δυστυχεῖς;

— Ναὶ, νὰ τοὺς κτυπήσῃς, νὰ τοὺς σχίσῃς τὰ χρέατα. Βλέπεις; ὁ πρώτος ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ περιπατήσῃ ὥγληγορα.

— Άλλος ἔχει τοὺς πόδας πρισμένους ἀπὸ τὸ σχοινίον, εἶπεν ὁ Λίττελ.

— Κτύπα, καὶ λόγους δὲν θέλω.

— Ποτὲ! ἀνέκραξεν ὁ Λίττελ, βίπτων μακρὰν τὴν

μάστιγα. Δὲν κτυπῶ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἀνεξάρτητοι καὶ ἐλεύθεροι, δῆλοι ἢσοι καὶ δῆλοι ἀδελφοί.

— Ά! δὲν κτυπᾶς;

— Δὲν κτυπῶ, καὶ κάμε σπώς θέλεις, πλοίαρχε Σπραλὸς.

— Τώρα θλέπομεν! ἀνέκραξεν αὐτὸς ὡς μαϊνόμενος. Στρώσατε τὸν κάτω!

Οἱ ναῦται συνέλαβον ἀμέσως τὸν Λίττελ καὶ τὸν ἔρειψαν κατὰ γῆς.

— Γυρυνόσατέ τον, καὶ διακοσίας εἰς τὴν ῥάχην μὲ τὴν ἀγκυστρωτὴν μάστιγα.

Οἱ ναῦται τὸν ἐγύρωνταν.

— Συχώρεσε τοῦτο ἀνθρωπο! εἶπεν ὁ Μόγγαρος πρότοις τοὺς πλοίαρχον. Συχώρεσε, ἐμένα χάρι παρακαλῶ, πλοίαρχε.

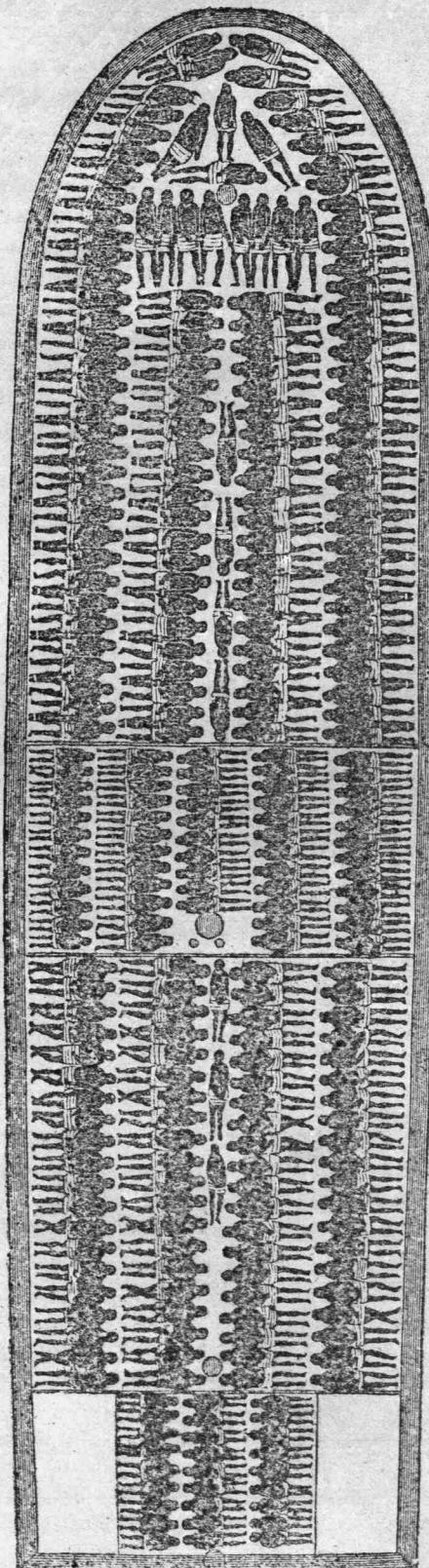
— Δὲν εἶδες πῶς μὲ αὐθαδίσας;

— Δὲν θήλει δείρει καιμένο Μαύρο. Συχώρεσε, παρακαλῶ, πλοίαρχε, ἐπανέλαβεν ὁ ἀγαθὸς Μόγγαρος.

— Εστο! πρός χάρι τῆς Μεγαλειότητός σου τὸν συγχωρῶ. Φεύγε ἀπὸ ἐμπρόσθ μου. Εἰς τὴν Μεγαλειότητά του νὰ τὸ χρεωστῆς ὅτι μὲ διέφυγες! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, δεῖται εἶχε τὶ συμφέρον νὰ κολακεύσῃ τὸν ἐβενόγροιο θαυμάτεα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπειδιθάσθησαν κατ' ὅλιγον δῆλοι οἱ μαύροι εἰς τὰς λέμβους, καὶ ἀπὸ αὐτὰς εἰς τὸ πλοῖον. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ ὑποπλοίαρ-

χος ἐπέστρεψε πάλιν μὲ τὰς λέμβους, ὡς τῷ εἶχε διατάξει ὁ Κ. Σπραίη.

Oi Μαῆροι ἐπὶ τῆς Ναϊάδος.

- Εστιθάχθησαν; ἐρώτησεν οὗτος.
- Μόλιστα.
- Μένει τόπος πολύς;
- Τῶν δέκα οἱ ὅποιοι ἔλλείπουν.

— Καὶ ὅπου χωροῦν δέκα δὲν νομίζεις ὅτι ἡμποροῦν νὰ χωρέσουν καὶ τριάκοντα;

— Πῶς εἶναι δυνατὸν; εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος. Τοῦ δίδομεν $1 \frac{1}{2}$ πόδα πλάτος εἰς καθένα, καὶ κατὰ μῆκος ἐγγίζουν κεφαλαὶ καὶ πόδες.

— Αῖ! τώρα! μὴ μὲ κάμνης τὸν δύσκολον. Άν σφιχθοῦν ὀλίγον, ἀπὸ δύο δακτύλους ὁ καθεὶς τῶν,

— Τί εἶναι δύο δακτυλοί; — Οἰκονομοῦν τετρακοσίους δακτύλους, τριακοντατρεῖς πόδας, θέσιν διὰ εἰκοσιδύο κομμάτια.

— Ποῦ δῆμας νὰ τὰ εἴρωμεν τὰ κομμάτια, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, ἥδη πειθόμενος.

— Νὰ ιδῷμεν! ἀπεκρίθη ὁ Κ. Σπραίη, καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν Λ. Μεγαλειότητα, τὸν Βασιλέα τῶν Μόγγων.

— Φίλε Μόγγα, τῷ εἶπε, μοὶ περισσεύει ἀκόμη πύρινον ὕδωρ, αἱ πεντήκοντα λίτραι διὰ τοὺς δέκα δόπου δὲν μ' ἔφερες. Εὔμεθα φίλοι. "Ἄς ἤναι δά! δὲν θέλω νὰ φειδωλευθῶ. Φώνας" ἔκει τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ τὸ κεράσωμεν.

Οἱ τριάκοντα μαῆροι, ὁ Μόγγας, ἡ γυνὴ του καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐκάθισαν περὶ τὸν πλοίαρχον Σπραίην. Ο πίθος τοῦ οἰνοπνεύματος ἡνοίχθη, καὶ τὶς νὰ πάρῃ τὸ περισσότερον. Μετ' ὀλίγον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἤρχισαν νὰ ἀπλώνωνται ῥέγχοντες κατὰ γῆς, ἢ νὰ βιθίζονται εἰς κτηνῶδη ἀναστησίαν. Λι δύο γυναικεῖς, μεθυσθεῖσαι, ἔγιλων ὡς παράφοροι. Μόλις ὁ Βασιλεὺς, ισχυρωτέρας φύτεως ὥν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς, διετήρει ἀκόμη σπινθῆρας τινὰς λογικοῦ.

— Φίλε Μόγγα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, δὲν σ' ἔδειξα ἀκόμη τὸ πολυτιμώτερον προὶὸν τῶν τόπων μας.

Καὶ ἀνοίξας ἐν ἄλλῳ κιβώτιον, ἔλαβεν ἔξ αὐτοῦ φιάλην, καὶ ἔχυσε δύω δακτυλα ἐρυθροῦ τυνος ῥευστοῦ εἰς μικρὸν ποτήριον.

— Δοκιμάσε τοῦτο, τῷ εἶπε.

Οἱ Μαῆροι τὸ ἔπιε, καὶ ἔμεινεν ὡς έερυθισμένος εἰς οὐρανίαν ἐκστασιν.

— Τὸ ὀνομάζομεν τοῦτο φοσόλι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Δώσῃ ἐμένα φοσόλι φίλος πλοίαρχος, εἶπεν ὁ Μαῆρος, ὡς ἀνέζητε τὸ μεγαλητέρον ἀγαθὸν τῆς γῆς.

— Ω! εἶπεν ὁ Σπραίη, ἀ φίλε μου. Τοῦτο δὲν γίνεται τόσον εύκολα! Τὸ φοσόλι εἶναι ἀκριβόν, πολὺ ἀκριβόν, δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ δώσω.

— Μόγγας δώσῃ διτι θέλει πλοίαρχος, πλοίαρχος δώσῃ φοσόλι.

— Μόγγας δὲν ἔχει τίποτε νὰ δώσῃ πλοίαρχος δὲν δώσῃ φοσόλι, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Σπραίη μιμούμενος τὴν γλῶσσαν του.

— Παρακαλῶ, παρακαλῶ.

— Δὲν ἔχει παρακαλῶ... Άκουσε! Μὲ δίδεις αὐτοὺς δοῦνοι κοιμοῦνται ἔκει, σὲ δίδω φοσόλι. Μίαν φιάλην φοσόλι, πέντε κομμάτια έβενον, ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου.

— Στάσου! στάσου! εἶπεν ὁ Μόγγας, καὶ ἔμετρησε εἰς τὰ δακτυλά του. — Πέντε καὶ πέντε δέκα καὶ πέντε δεκαπέντε, καὶ δεκαπέντε τριάντα. Λοιπὸν Μόγγας, ἔχει ἔξ φιάλας, ἔξ φιάλας! καὶ διθλιος ἐκτύπα τὰς χειράς του καὶ ἔχρευεν ἀπὸ τὴν χαράν του. Ο Κ. Σπραίη ἔνευσε τότε πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον, δστις πλησιάστας μὲ τοὺς ναύτας, ἔδεσε τοὺς τριάκοντα μαῆρους εἰς τρεῖς ζυγοὺς ὡς τοὺς ἄνω

περιγραφομένους, καὶ τοὺς μετέφερεν εἰς τὰς λέμβους.

— Λάθε τὰς ἔξ φιάλας, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς τὸν Μαῦρον, δόστις κόνικεν ἀμέσως τὴν μίαν καὶ τὴν ἐφόροησεν ἀπνευστή. Τὸ διμβλύ λογικὸν του ἐπνίγη σχεδὸν ἐντελῶς εἰς τῆς φιάλης τὸ πνευματῶδες περιεχόμενον.

— Δός με κ' ἐμένα, δός με κ' ἐμένα! ἐφώναζον ἡ γυνὴ του καὶ ἡ θυγάτιρτου ὡς χυνάρια ὑλακτοῦντα.

— Φύγετε ἀπ' ἐδόν μὴ σᾶς πνίξω! ἀνέκραξεν ὡρούμενος ὁ παροινῶν Μόγγας, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πίνη.

— Δός κ' ἐμένα, δός κ' ἐμένα, ἐμιαυρίζον αἱ γυναῖκες.

— Φίλος πλοίαρχος δὲν ταῖς πέρνει αὐταῖς; Μόγγας δίνει χάρισμα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαῦρος, ἀνίκανος πλέον νὰ ἐκπιῆσῃ τὸ βάρος τῶν λόγων του.

— Οχι! χάρισμα, εἶπεν ὁ Σπραῖος, ἔχω ἀκόμη αὐτὰς τὰς δύω φιάλας πράσινον ρόσολι. Εἶναι πρᾶγμα ἐξαισιόν! Τὰς θέλεις;

— Πάρης αὐταῖς, πάρης αὐταῖς! ἀνέκραξε πάλιν ὁ Μόγγας, σπρώχων τὰς γυναῖκας αἴτινες δὲν ἐπαυον θέλουσαι νὰ τῷ ἀμφισθητήσωτι τὰ λείψανα τῆς φιάλης του.

— Πάρης αὐταῖς, δώσῃς ἐμένα ρόσολι πράσινο.

Ο Πλοίαρχος τῷ ἐνεγέρτησεν ἀμέσως τὰς δύω φιάλας, καὶ ἐν φιάλῃς τὰς ἐγένετο, αἱ δύω γυναῖκες ἥρπαγησαν αἴρονταις, καὶ μετεκομίσθησαν εἰς τὴν λέμβον.

— Εἶχε ύγειαν, Μόγγα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Σπραῖος.

Τοῦ χρόνου ἔχει με ἔτοιμα τριακόσια, κομμάτια καὶ θάστατα πολὺ ρόσολι.

Καὶ ἐμβῆκε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν λέμβον.

Ο Μόγγας τότε ἐβρήψε τὰ βλέμματα πέριξ του, καὶ ἐξεπλάγη ἴδων ἕκατὸν μόνον. Ακτὶς λογικοῦ ἐφάνη τότε φωτίσασα τὴν μυήσην του. Συγχρόνως ἤκουε τὴν γυναικά του καὶ τὴν θυγατέρα του αἴτινες ἐφώναζον ἀπαγόμεναι. Οἱ δέλιοι ἐξέφθηπρόδεστὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

— Φίλος πλοίαρχος, ἐκράξε. Δόσε με γυναῖκα δική μου, δόσε με Λίγγα μου, κόρη δική μου. Λίγγα μου εἶναι ηλιό δικό μου, μὴ μὲ πέρνης ηλιό δικό μου.

Καὶ ὁ δυστυχῆς ἔτρεγεν εἰς τὴν ὄχθην, παρακολουθῶν μακρόθεν τὴν λέμβον, δόθεν ἔτεινον πρὸς αὐτὸν αἱ γυναῖκες τὰς χειρας, ἀλλ' ὅπου ὁ πλοίαρχος Σπραῖος ἔκαμψε τὸν καφόν. Τελος ἡ λέμβος ἐξῆλθε τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ πλοῖον. Ο Μόγγας, ὡς τὴν εἶδε μακρυμοένην, ἐβιθίσθη εἰς τὰ κύματα, καὶ ἤργισε νὰ τὰ στύζῃ μὲ ταχύτητα δελφίνος. Τὸ ψυχρὸν ὑδωρ διασκέδασε διὰ μιᾶς τὴν μέθην του. Οὕτως ἔφικτεν ὑπὸ τὸ πλοῖον, καὶ ἐφώναζε.

— Δόσε με γυναῖκα δική μου, δόσε με Λίγγα μου, κάρη δική μου.

— Νὰ τὸν δώσω ἔκεινην δόποι χρεάζεται; ἐρώτησεν ὁ ὑποπλοίαρχος, λαμβάνων ἐν πιστόλιον εἰς τὴν γείρα.

— Οχι! τὶ ιδέα σε ηλίθε! εἶπεν ὁ Κ. Σπραῖος.

Ἐρήψε τὸν ἐν σχοινίον ν' ἀνεβῇ.

Ο Λίττελ ἤκουεν αὐτὰς τὰς λέξεις, καὶ εἶπε καθέαυτόν.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπός δλως διόλου κακότροπος.

Τὸ συγκίνον ἐξέφθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ Μόγγας

τὸ ἥρπασεν ἀμέσως καὶ ἀνεβρήγκθη ὡς αἰλουρος εἰς τὸ πλοῖον.

— Ή ἄγκυρα εἰν' ἑτοίμη; ἐρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ετοίμη.

— Σύρετε τὴν.

— Φίλος πλοίαρχος, εἶπεν ὁ Μόγγας, δόσε δική μου γυναῖκα, δόσε κάρη δική μου.

— Αὐτὸν τὸν μαῦρον, εἶπεν ὁ Κ. Σπραῖος, θάλετέ τον μαῦρη μὲ τὰς δύο γυναῖκας. Πήγανε νὰ σὲ δώσουν γυναῖκα δική σου καὶ κάρη δική σου.

Καὶ τὸν ἔδοσεν ἐν λάκτισμα εἰς τὴν κοιλίαν. Ἐνταῦτῳ δὲ τέσσαρες ναῦται λαβόντες τον, τὸν ἔρερον εἰς τὸ δεύτερον κατάστρωμα, καὶ ἐκεῖ κατ' ἐξαίρεσιν ἐπέρασαν τοὺς πόδας του εἰς τὴν αὐτὴν ποδοχάκην μὲ τὴν γυναικά του καὶ μὲ τὴν Λίγγαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς αιθούσας, ὅπου ἔκειντο ἡδη ἀλυσοδετοί οἱ τριακόσιοι εἴκοσι μαῦροι.

Ο Μόγγας μὲ τὴν γυναικά του καὶ τὴν Λίγγαν.

Τὰ αἰσθήματα τοῦ Μαύρου εἶν' εὐκολώτερον νὰ τὰ φαντασθῇ καθεὶς παρὰ νὰ τὰ περιγράψῃ. Αὐτὸς ὁ θαυματεὺς τῆς φυλῆς του, αὐτὸς ὁ ἀνίκητος μέχρι τοῦδε, ὁ ἀδάμαστος ὡς ὁ λέων τῆς Σείρας Λεόβρε, ὁ περιφέρων τρομερὸν τῶν Μόγγων τὸ δόνομα ἀπὸ τῆς Σενεγαμβίας μέχρι τοῦ Αιγαϊδοῦ τοῦ Πεπέριος, αὐτὸς νικήθεις ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα, ἀποκτηνοθεὶς ὑπὸ τῆς κρυπτάλης, κατέκειτο ἡδη ἀντικείμενον χλεύης καὶ περιφρονήσεως, καὶ ἐφέρετο δέσμιος νὰ πωληθῇ ὡς ὑποζύγιον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ τῶν μάστιγα ἀνηλεῶν δεσποτῶν. Οἱ δέθελμοι του ἡνοίχθησαν ὑπερμέτρως, καὶ αἷμα ἐφάνη ἐγγύησεν εἰς αὐτῶν τοὺς θολεῖους, εἰς δὲ τὰ χεῖλα του, ἀνασταλέντα ὡς τίγριδος, ἀνέβη ἀφρὸς ὑπέρυθρος. Άλλως δὲ ἐμενεν ἀνακαθύμενος, διότι δὲν εἶχε τόπον νὰ ἀπλωθῇ, καὶ μόνον εἶδος μυκηθῆμοι ἀναρπέμπων, προστήλου ἀλέματα ἀτενὲς καὶ ἀπαίσιον εἰς τὴν γυναικά καὶ εἰς τὴν θυγατέρα του.

Ἐν τούτοις ἡ Ναιάς ἀνέλκυσε τὴν ἄγκυραν, καὶ ἀνήγκη πρὸς τὸ ἐσπέρας. Μετὰ πολλῶν ὥρων διά-

πλουν διὰ τοῦ ἀρχιπελάγους τοῦ κλεοντος τὴν ἔξοδον τοῦ λιμένος, ἔφθασε τέλος εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Οἱ ἄνεμοι διετηρεῖτο πάντοτε δυτικούς βόρειος, καὶ εἶχε μάλιστα λάβει ἐπίτασιν. Ἀλλὰ οὕτως ὡς ὅτε ἡ Ναιάς ἐπλευνεῖ ἀπὸ Βορρᾶς πρὸς μεσημβρίαν, εἶχε γίνει ἀντίπρωρος τώρα, διότι ὁ πλοιάρχος Κ. Σπρατοῦ ἤθελεν ὑπὸ τοῦ ἀποβιβάστη τὸ ἐμπόρευμά του εἰς τὴν Βιργινίαν τῶν δροσπόνδων ἐπαρχιῶν, καὶ ἐποιέντως ἐπρεπεῖ νὰ πλεύσῃ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ὁ ἄνεμος ἐπνεεῖ. Διὰ τοῦτο ζητῶν ὑπὸ τῆς ἀναβήσης πρὸς Βορρᾶν, θπως λάθη τέλος τὸν ἄνεμον πλάγιον, ἡναγκάζετο πρὸς τὸ παρόν νὰ λοξοδρομῇ.

‘Η ἀγρία κίνησις τῆς θαλάσσης, η στενοχωρία τῶν δεσμῶν καὶ τοῦ τόπου, ὁ πνιγμὸς ἀήρ ὃν ἀνέπνεον, κατεβασάνιζε τοὺς δυστυχεῖς μαύρους, παρέλυσε στάσας τὰς δυνάμεις των, τοῖς ἐπέφερεν αἰφνιδίαν ἀσθενειαν, καὶ δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, οἱ ἀσθενεῖτεροι, μετά τινων ὥρων πάλιν ἐξέπνευσαν. Ἀλλ’ ἔμεινον εἰς τὰ δεσμά των μέγρι τῆς στιγμῆς καθ’ ἣν ἐγίνετο ἡ ἐπιθεώρησις, καὶ τότε, λιθέντες ἀπὸ τὰς ἀλύσεις, ἐρήθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Τὸ δέκατον θάσησην πάντοτε, εἶπεν ὁ Κ. Σπρατοῦ πρὸς τὸν ὑποπλοιάρχον. Ἀλλὰ τὴν τιμὴν του ἀναλογούσομεν εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐν τούτοις ἀνοίγει ὁλίγον ὁ τόπος.

Διὶ δὲ ἐπιθεώρησις ἐγίνοντο τρὶς τῆς ἡμέρας καὶ τρὶς τῆς νυκτός. Περήρχετο δὲ τότε τὰς ἀράδας τῶν μαύρων ὁ πλοιάρχος μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου, εἰς ναύτης προηγεῖτο μὲ τὸν φανὸν τὴν νύκτα, καὶ εἰς ναύτης εἶπετο. Εἰς τῆς μεσημβρίας καὶ τῆς ἐσπέρας τὴν ἐπιθεώρησιν ἐδίδετο εἰς τοὺς μαύρους μαύρος ἄρτος κριθῆς καὶ νερόν.

Εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς πρώτης ἐσπέρας, δύον διπλοίαρχος διῆλθε πλησίον τοῦ Μόγγα, αὐτὸς ἔτεινε τὰς ἀλισχύρους του χειράς καὶ ἔκαψε τοὺς δακτύλους ὡς ἀν τὸν ἤθελε νὰ τὸν διασπαράξῃ. Ὁ μεγαλόψυχος Κ. Σπρατοῦ δύως τῷ ἔρδιψε τὸ κορμμάτιον τοῦ ἄρτου του καὶ τῷ εἶπε.

— Νὰ, φάγε, Μόγγα!

Οἱ ναύτης δὲ ἐπόμενος διπισθεῖ τοῦ πλοιάρχου ἦτον ὁ Λίττελ· δταν διέβη καὶ αὐτὸς πλησίον τοῦ Μόγγα, ἔκλινε ἀκατανοήτως πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν ἔτι τεταμένην του χειράς μικρὸν ἀντικείμενον.

— Α! ἀνεφώνησεν δὲ ἄγριος, ἀναγνωρίσας μικρὸν ῥινίον. Ἀλλ’ ὁ Λίττελ λαβὼν τὴν εἰς τὴν ζώνην του κρεμαμένην μάστιγα, ἐκτύπωσε μὲ αὐτὴν τὸν ἀέρα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μόγγα, ὡστε αἱ λωρίδες της ἐπλατάγησαν.

— Τὶ εἶναι τοῦτο; ἐρώτησεν ὁ πλοιάρχος.

— Οἱ Μαύροι αὐτὸς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, ἀπεκρίθη ὁ Λίττελ, καὶ τὸν ἐκτύπωσα.

— Καλά, παιδί μου, εἶπεν ὁ Σπρατοῦ. Βλέπω δτι τὸ μάθημα σὲ ωφέλησεν. Ἐκαμες τὴν ἀνατροφήν σου.

Αφ’ οὗ ἡ ἐπιθεώρησις ἐτελείωσεν, ὁ Μόγγας ἀπέτεινε πρὸς τοὺς δεσμίους μαύρους λέξεις τινὰς εἰς τὴν ἐγκάριον γλῶσσάν των, καὶ μετ’ ὅλιγον ὅλοι ὁμοῦ ἤρχισαν νὰ ψάλλουν ἐν εἰδός μυρολογίου, ὡστε ὅλος ὁ μεσόδομος ἀντήχει ἀπὸ τὴν φωνὴν των. ‘Η φωνὴ των δὲ ἐκάλυπτε τὸν τριγμὸν τῆς ρίνης, ἡτις ἐνέδακνεν εἰς τὸ κλείθρον τῆς ποδοκάκης τοῦ Μόγγα. Μετ’ ὅλιγον ἥκουσθησαν θύματα ἐπὶ τῆς κλίμακος. ὁ Μόγγας ἔκρυψε ταχέως τὴν ρίνην του.

— Τὶ εἶναι αὐτὰ τὰ μικροίσματα; ἐρώτησεν δ πλοιάρχος.

— Καῦμένο μαύρο κλαίει τόπο δικό του, εἶπεν δ Μόγγας μὲ θλιβερὰν φωνήν.

— Εἰπέ τους λοιπὸν νὰ μὴ κλαίουν τόσον δυνατά, ή θὰ τοὺς κάμω νὰ κλαύσουν ἀλλέως. Καὶ δ πλοιάρχος ἀνέβη νὰ κομηθῇ. Ἐκτὸτε τὸ μυρολόγιον ἥκουσε ἀπὸ καρπὸν εἰς καρπὸν ἐπαναλαμβανόμενον δι’ ὅλης τῆς νυκτὸς μὲ φωνὴν ταπεινοτέραν, καὶ συγχρόνως ἡ ρίνη τργάζετο μὲ περισσοτέραν διάκρισιν.

Τὴν ἐπαύριον τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν δ ὑποπλοιάρχος πλησίασας ἀποτόμως πρὸς τὸν Μόγγαν,

— Τί εἶναι τοῦτο διόπου κρατεῖς ἐκεῖ; τὸν ἐρώτησεν.

Οἱ Μόγγας εἰς τὴν μίαν χειρα ἐκράττει τὴν ρίνην, καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸν ἄρτον δὲν εἶχε λάβει τὴν μεσημβρίαν. Πλησίασας ἀμέσως τὰς δύο χειρας, ἔχωσε τὴν ρίνην εἰς τὴν φύγαν τοῦ ἄρτου.

— Φωμι, εἶπε.

— Α! ψωμι, ἀπήντησεν δ ὑποπλοιάρχος. Δοιπὸν ἀπὸ κακίαν δὲν θελεις νὰ τὸ φάγῃς. Πολὺ καλά, δες τὸ ρίψιμον εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ ἰδωμεν τί θὰ φάγης.

— Δόσε ψωμι, εἶπε μὲ οἰκτρὰν φωνὴν δ Μόγγας. Καὶ αὐμένο μαύρο πεινάει. Δόσε φάγη καῦμένο μαύρο.

— Α! σὲ ἥθει λοιπὸν ἡ ὅρεις; εἶπεν δ ὑποπλοιάρχος, καὶ τῷ ἐπίναξε τὸν ἄρτον ὡς εἰς σκύλον. Οἱ Μόγγας τὸν ἥρπασεν ἀμέσως, καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τρώγῃ.

‘Αλλ’ ἐν φέτος διπλοίοι θελεις ἡ ἐπιθεώρησις, αἴρηντος ἀπὸ τὸ καρχήνιον τοῦ μεγάλου ιστοῦ ἥκουσθη ἡ φωνὴ «πλοϊον! πλοϊον εἰς τὸν δρίζοντα!» Ἐν τῷ ἀμαρτούσαρχος καὶ δ ὑποπλοιάρχος ἐτρεξαν εἰς τὸ καταστρωμα, καὶ ἥρπασαν τὰ τηλεσκόπια.

— Ω! κακαὶ εἰδήστεις! εἶπεν δ τελευταῖος. Τῷ δυτὶ πλοϊον, καὶ πλοϊον ἀπὸ τὸ μεγαλήτερο! Τρεῖς ιστοῖ! Ω! ἔχεις ἐπιστέοντα! Πλοϊον πολεμικόν.

— Ω! ω! μᾶς εἶδεν, εἶπεν δ πλοιάρχος. Τύφωνει τὴν σημαίαν του. Α! τρίχροος σημαία. Εἶναι Γάλλος δ κύριος! Ιδὲ, ιδὲ, εἰς τὰ ἵχην μᾶς ἔχει τὴν μύτην του. Κύτταξε, κρεμᾶ ὅλα του τὰ κουρελια, φάνεται ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν τῆς γνωριμίας μας. — Α! σεῖς! ἐφωνάξεν εἰς τὸ πλήρωμα. Εἰς τὰς θέσεις σας! προσογή! Εἶχα όλα τὰ πανία! Τὸ πηδάλιον δεξιά, ἀκόμη, ἀκόμη! Άφες νὰ πηγαίνωμεν μὲ τὸν ἄνεμον!

‘Η Ναιάς, ἡτις εἶχε τὴν πρώτων πρὸς Βορρᾶν, τὴν ἐστρεψε διὰ μᾶς πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ἐνδίδουσα εἰς τὴν ισχυρὰν πίεσιν ὅλων της τῶν ιστίων, ἐτρεχειν ὡς πίπος γενναῖος εἰς τὸ υγρὸν στάδιον της. Αλλὰ μετὰ ἐν τέταρτον ἐννόησεν δ πλοιάρχος δτι μάταιος εἶναι δ κόπος. Τὸ διώκον πλοϊον προύχωρει μὲ πολὺ περιστέραν ταχύτητα, καὶ ἐφαίνετο ἡδη ὡς γιγαντιαί καταλευκοὶ πυραμίς.

— Μὲ τὴν ταχύτητα, εἶπε πρὸς τὸν ὑποπλοιάρχον, δὲν κατορθώνομεν τίποτε. Νὰ δοκιμάσωμεν καὶ τὴν πανουργίαν. ‘Αφ’ οὐ γίνη σκότος νὰ καταβιβίσωμεν τὰ πολλὰ ιστία, διὰ νὰ μὴ μᾶς βλέπη, καὶ ἐν φέτος διπλοίοι πλοιάρχοις πρὸς νότον, νὰ στραφῶμεν ἥμετς πρὸς Βορρᾶν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς τὸ μέρος, δπου ισως κατορθώσωμεν νὰ κρυφθῶμεν. ‘Αν δύως καὶ αὔριον πρωὶ ἀκόμη μᾶς ἴγνηλατῇ, τότε ἔχομεν καὶ ἀλλον τρόπον.

— Ποιον τρόπον; ἐρώτησεν δ πλοιάρχος.

— Βίπτομεν τὸν μαύρους ἀπ’ ὅλιγους ὅλιγους εἰς τὴν θάλασσαν. Ο κύριος Γάλλος ἔκει θὰ τρέχῃ νὰ τοὺς φαρεύῃ, καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις φυγή. Καὶ ἀν τοὺς

ρυψωμενούς διλούς θὰ μᾶς μείνη τὸ δέρμα μας πάντοτε, καὶ αὐτὸς εἶναι ἀρκετὸς πολύτιμον διὰ νὰ τὸ σώσωμεν.

Ο Τζέων Λίττελ, δοτις ἥκουσε τὰς λέξεις αὐτὰς, ἀντετριχίασεν δῆλος. Καθὼς ἐπῆλθε τὸ σκότος, ὁ πλοιάρχος, δοτις ἦν λίαν ἀνήσυχος, ἡσχολόθη περὶ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως τοῦ πλοίου. Κατ’ αὐτὴν τὴν ὥραν εὗρεν δὲ Λίττελ καρδὸν, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλασσον, μὲ πάλλουσαν καρδίαν, ἔλαβε τὸν ὄρμαθὸν τῶν κλειδίων κρεμάμενον ὑπὲρ τὴν κλίνην τοῦ πλοιάρχου, καὶ κρατῶν ἐν κήρινον ἔκμαχεν εἰς τὰς χειράς του, παρέβαλε πρὸς αὐτὸν ἐν πρὸς ἐν τὰ κλειδία. Τέλος εὗρεν ἐν μικρῷ, ἐφαρμοζόμενον ἐντελέστατα, τὸ ἀπέσπασεν αὐτὸν τὰ ἄλλα, εναπέθεσεν αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἐξῆλθεν.

Εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ μεσονυκτίου δὲ Λίττελ συνάδειε πάλιν τὸν πλοιάρχον. Διεργόμενος πλησίον τοῦ Μόγγα, κατώρθωσε νὰ τῷ δώσῃ τὸ κλειδίον, καὶ μὲν δάκτυλον τῷ ἔδειξε τὰς ἀλύσεις τῶν μαύρων. Ἐπειτα δὲ κροτῶν πάλιν τὴν μάστιγα,

— Νὰ μὴ κινηθῆς, εἶπε μεγαλορόνιος, δὲν λάθης ἀδειαν.

— Αὐτὸς δὲ Λίττελ, εἶπε γελῶν δὲ πλοιάρχος, γίνεται καλύτερος μαυροφύλαξ ἀφ’ ὅτι ἡλπίζα.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τὸ μυρολόγιον ἤρχισε πάλιν. Ο πλοιάρχος καὶ ὁ ὑποπλοιάρχος ἦσαν πολὺ ἀπηγόρωμένοι εἰς τὴν κατασκόπευσιν τοῦ γαλλικοῦ πλοίου, δότι τὰ λευκὰ καὶ πλατέα ἵστια αὐτοῦ διεγράφοντο καθαρότατα ἐπὶ τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ τῶν τροπικῶν. Φαίνεται διμος δότι καὶ τὸ γαλλικὸν πλοῖον διέκρινεν ἢ κανὸν ὑπώπτευε τὰ κινήματα τῆς Ναιάδος, διότι ἀλιγόστευε καὶ αὐτὸν τὰ ἵστια του. Ἐν τούτοις δὲ Μόγγας, διεγείρας θοηθίᾳ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θυγατρός του τὸ ἀνωξίλον τῆς ποδοκάκης, ἔσυρεν ἔξω τοὺς πόδας του, καὶ ἔρπων ἀψοφητὶ κατὰ γῆς μέχρι τοῦ πρώτου μαύρου, ἐξεκλείδωσε τὸν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ τὰς ἀλύσεις· ἀφήσας δὲ εἰς αὐτὸν τὸ κλειδίον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ποδοκάκην του. Ο πρῶτος μαύρος ἐξεκλείδωσε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ δεσμά του δευτέρου, δὲ δεύτερος τὰ τοῦ τρίτου, καὶ οὕτω μέχρι τοῦ τελευταίου, δοτις ἀπέδωκε τὸ κλειδίον εἰς τὸν Μόγγαν.

Εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας, διαν ἔγινεν ἡ τρίτη νυκτερινὴ ἐπιθεώρησις, δῆλοι οἱ μαύροι ἦσαν λυτοί, ἀλλὰ δὲν ἔκινηθη κάνεις. Ο Μόγγας μόνον κατώρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ κλειδίον εἰς τὸν Λίττελ, δοτις, ἀφ’ οὗ ἡλθεν εἰς τὸ κατάστρωμα, τὸ ἐναπέθεσε κρυφίως εἰς τὴν ἀρχαίαν του θέσιν.

Τὸ πρῶτον τὸ γαλλικὸν πλοῖον εὑρέθη μόλις δύο μίλια μακράν τῆς Ναιάδος· τότε ἤρχισε δίωξις ἀνένδοτος, ἐπίμονος, ἀδιάκοπος. ‘Η Ναιάς πότε ἐτάνυεν δῆλα της τὰ ἵστια ὡς ἐπιλέουσα ἀπὸ τὴν ταχύτητά της, πότε, στρέφουσα αὐτὰ, ἐφαντάζετο νὰ διαφύγῃ δῆλα πνημάτων πρὸς δεξιά καὶ πρὸς αριστερά, ὡς ὁ πνωτικὸς ζητεῖ ν’ ἀπατήσῃ τὴν ἐπικειμένην γαλῆν. ’Αλλὰ μάτην. Περὶ τὰς ὄχτας τὸ γαλλικὸν δίκροτον ἐχανονούσιε τὴν πρώτην θολήν, καὶ ἡ σφαῖρα ἔσχιστε τὸ μέγα ἵστιον τῆς Ναιάδος. Αὕτη ἦν ἡ στιγμὴ τῆς πρωινῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν μαύρων.

— Άλλος τοόπος δὲν μένει, εἶπεν δ. Κ. Σπρακός πρὸς τὸν ὑποπλοιάρχον. Πρέπει νὰ κάμωμεν χύσιν. Νὰ θυσίαστωμεν τὴν προχρυματείαν διὰ νὰ σώσωμεν τὴν ζωὴν μας. Φέρε με τὰ κλειδία, καὶ τὸ πλήρωμα νὰ

καταβῇ μαζῆ μας. Πρόσοχὴ διμως, ἀπὸ δέκα δέκα νᾶρίπτωνται, καὶ ἐν ᾧ τοὺς μαζώνουν ἐκεῖνοι, ήμεις ἀνκατοθέωσωμεν νὰ χωθῷμεν εἰς τὸν πορθμὸν ἐδῶ τοῦτον, ἀς ἔλθη νὰ μᾶς εὔρῃ! Μόλις ἔχει τὸ στενὸν ὄκτω πόδας θάλασσαν ἡ Ναιάς μας τὸ περνᾷ. Άς δρίσῃ διμως καὶ δέκα κύριος Γάλλος, ἀν θελῃ νὰ ρίζωσῃ ἔκει ωσδὴν τὸν πύργον τοῦ Λονδίνου.

Ἐπειτα δὲ ἐξετάσας τὴν πυξίδα,

— Τὸ πηδάλιον ἀριστερά! ἐφώναξεν ἀνατολικῶς ἐν δέκατον ἔκπτων θορείως! καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔδειξεν εἰς τὸν πηδαλιοῦχον ποῦ ἔχει νὰ διευθύνηται. Ἐπειτα δὲ, λαβὼν τὸν ὄρμαθὸν τῶν κλειδίων, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ πλήρωμα, κατέβη εἰς τὸν μεσοδόμον.

— ’Απὸ ἐκείνους ἔκει κάτω ν’ ἀρχίσωμεν, εἶπε, δεικνύων τὸ βάθος τοῦ μεσοδόμου. Εἴναι οἱ πλέον στενοχωρημένοι. Ολίγον νὰ τοὺς ἀραιώσωμεν.

Καὶ διευθύνθη μὲ τὸ πλήρωμα πρὸς τὸ βάθος. ’Εν δὲ διήρχετο πλησίον τοῦ Μόγγα, δὲ Λίττελ κλίνας πρὸς αὐτὸν, « Καιρός! » ἐψιθύρισεν.

Ο πλοιάρχος μὲ τὸ πλήρωμα εἶχε προγωρήσει ἔως εἰς τὸ μέσον τοῦ μεσοδόμου.

— Επάνω Μόγγα! ἐπάνω Χόλλο-χό! ἐκράξεν αἵρυντος δ Μόγγας μὲ στεντορίκην φωνήν, ἀποτινάσσων τὸ ξύλον τῆς ποδοκάκης καὶ ἀναπηδῶν.

Ἐν τῷ ἄμα οἱ τριακόσιοι εἴκοσι μαύροι ἡγέρθησαν ὅλοι, ἀπέσεισαν τὰ δεσμά των, καὶ περικυλώσαντες τὸ ἀσπόπλον καὶ καταπλαγὴν πλήρωμα, ἔρριψαν κατὰ γῆς τοὺς ναύτας, καὶ τοὺς ἔδεσαν εἰς τὰς ιδίας ἀλύσεις των. Ο Μόγγας ἀρπάσας τὰ κλειδία ἀπὸ τὸν πλοιάρχον, ἐκλείδωσε τὰς ἀλύσεις, καὶ ἀφεὶς πεντήκοντας μαύρους εἰς φυλακὴν τῶν δεσμῶν, ἔτρεξε μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν διπλοθήκην, ἐκυρίευσεν δῆλα τὰ σπλαχνά, καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὸ κατάστρωμα συνέλαβε καὶ ἐστείλεν εἰς τὰ δεσμά καὶ τὸν πηδαλιοῦχον καὶ τοὺς ὄλιγους ναύτας ὅσοι ἔμεινον, χωρὶς αὐτοῖς νὰ τολμήσωσιν οὐδεμίαν ἀντίστασιν. Κατ’ αὐτὴν τὴν στιγμὴν δευτέρα σφαῖρα σφενδονισθεῖσα ἐκ τοῦ δικρότου, ἐκοψε τὸν κεροίακα τοῦ ἐπιδρόμου. ’Αλλ’ ἡ Ναιάς, ἐξακολουθούσσα τὴν εἰσῆλθεν διευθύνσιν, εἶχε διαβῆ διὰ τοῦ πορθμοῦ, καὶ ἔπλεεν ἥδη ἐντὸς βαθέως κόλπου, εἰς ὃν τὸ δίκροτον δὲν ἐδύνατο οὔδ’ ἐτόλμα νὰ τὴν διώξῃ, ἐκτὸς μόνον διὰ σφαιρῶν, αἴτινες ἐφθανον μακρόθεν ἀσθενέστεραι πάντοτε.

— Τώρα τι κάμουμε; εἶπεν δ Μόγγας πρὸς τὸν ἐλευθερωτὴν τοῦ Τζέων Λίττελ. Μαύρος δὲν ξεύρει κεφαλή πλοιον.

— Θέλεις νὰ μετέπακούσῃς εἰς δσα εἰπῶ; εἶπεν δ Λίττελ.

— Σὺ γλυτώστης Μόγγα, καὶ γυναικα δική μου καὶ Λιγγα δικά μου. Μόγγας ἀκούει ἐσένα, καὶ θάλασσα πέρτει ἀν τῆς.

— Εγεις κάννεν ἀνθρωπον πιστὸν καὶ γενναῖον; — Βρειδα! ἐφώναξεν δ Μόγγας.

Μαύρος κολοσσὸς προσῆλθε πρὸς αὐτὸν. Ο Λίττελ τότε ὀδηγήσας αὐτὸν εἰς τὸν μεσοδόμον, δπου ἦσαν οἱ δέσμωι, καὶ ἀνοίξας μίαν τρύπαν,

— Λιθέ, τῷ εἶπεν, τὰ δύο ταῦτα πιστόλια. Αν συμβῇ ποτὲ αὐτοὶ δπως δήποτε νὰ θράσουσιν τὰ δεσμά των καὶ νὰ νικήσουν τοὺς φύλακάς των, πυροβόλησε εἰς αὐτὴν τὴν τρύπαν. ’Εκεὶ εἶναι ἡ πυρίτις. Θά πετάξωμεν ὅλοι εἰς τὸν οὐρανόν.

Ο Μόγγας ἐξήγησε τὰς λέξεις ταύτας εἰς τὸν μαῦ-

ρον, δότις ἐκάθησεν εἰς τὴν τρύπαν μὲν μεγάλην ἀταραξίαν ψυχῆς, ἀπέναντι τοῦ ἐντρόμου πληρώματος.

— Τώρα σὺ, φίλε Μόγγα, ἔζηκολούθησεν ὁ Τζών Λίττελ, ἀνδρα εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ κράτει εἰς πειθαρχίαν τοὺς μαύρους σου.

Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄδιος ἔλυσε πρῶτον τὰ ιστία τὸ ἐν μετά τὸ ἄλλο, καὶ τ' ἄφησε νὰ πέσωσι, διότι δὲν ἐδύνατο μόνος νὰ τὰ διοικήσῃ. Διετήρησε δὲ ἐν μόνον ἐκ τῶν μικροτέρων, καὶ ἔλαβεν εἰς γεράσιτον τὸ πηδάλιον, ἔχων κατὰ πρύμναν τὸν ἄνεμον.

Αἰχνης ἐμπρός του, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, εἰς ὑψηλὰ προσύγον εἰς τὴν θάλασσαν, θέλεπι ἀντικείμενόν τι κινούμενον ἐν εἴδει σημείου. Ήτον δὲ τοῦτο τέσσαρες λευκαὶ ὄθόναι δεδεμέναι εἰς τὴν κορυφὴν ἔγκλου. Αμέσως στρέψει τὸ πηδάλιον πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, κόπτει μὲ τὸν πέλεκυν τὸν κερίακα τοῦ τελευταίου ιστίου. διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλοίον νὰ προχωρῇ, καταβίᾳται οὐρθείᾳ τῶν μαύρων τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ αρίστας εἰς τὸν Μόγγαν τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Ναϊάδος, καταβαίνει μὲ τινας μαύρους εἰς τὴν λέμβον, καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἔκυμάτει ἡ αὐτοσχέδιος τετραπλῆ σημαία.

Περὶ αὐτὴν ἴσταντο τέσσαρες ἄνδρες. Ποία δὲ ὑπῆρξεν ἡ γαρδὶ του ὅταν τοὺς ἀνεγνώρισεν ὡς τοὺς ἐγκαταλειφθέντας τέσσαρος ἀξιωματικοὺς τοῦ Δελφίνου! Σπεύσας ἀμέσως πρὸς αὐτοὺς, τοῖς διηγήθη ὅλα τὰ προηγηθέντα συμβάντα, καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς, τοὺς μετέφερεν εἰς τὸ πλοῖον.

— Πλοίαρχες Φίλθων, εἶπεν, ἵως ἐδώ ἐγὼ τὸ διεύθυνα, τὸ παραχρῆμα ἥδη εἰς χειράς σας.

Οἱ πλοίαρχοι ἔλαβεν ἐν τῷ ἄμα τὸ πηδάλιον, καὶ μεταχειρίζόμενος τοὺς τρεῖς ἀξιωματικοὺς καὶ τὸν Δίττελ ὡς ναύτας, ἔστρεψε τὰ ιστία, καὶ ὥριπτε πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ πορθμοῦ. Ἐμπρὸς αὐτοῦ παρεμόνει τὸ Γαλλικὸν δίκροτον, ἐτοιμασθὲν νὰ συνάψῃ τὴν μάχην ἐπ' αὐτῆς τῆς ἔξοδου. 'Αλλ' ὁ πλοίαρχος Φίλθων, καταβάτης εἰς τὴν λέμβον, ἥλθε πρὸς τὸ δίκροτον, ἔγνωστοποίησε τὸν έβαθμόν του, ἔξηγησεν εἰς τὸν γάλλον συναδελφόν του τὴν παροῦσαν του θέσιν, καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν οὐρθείαν του. Λαβὼν δὲ ἐπικουρίαν εἴκοσιν κύτῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ θρίκιον. 'Η πρώτη του φροντὶς ἦτον νὰ σχηματίσῃ στρατιωτικὸν δικαστήριον ὑπὸ αὐτοῦ συγκείμενον καὶ ὑπὸ τῶν τριῶν ἀξιωματικῶν του, νὰ φέρῃ ἐμπρὸς του τὸν πλοίαρχον Κ. Σπρατοῦ καὶ τὸν ὑπόπολοιαρχον, νὰ τοὺς δικάσῃ συνοπτικῶς, καὶ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας νὰ κρεμάσῃ τὸν μὲν εἰς τὴν δεξιὰν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν κεράσιαν τοῦ μεγάλου ιστού. 'Η δευτέρα φροντὶς του ἦν νὰ διευθύνῃ πρὸς έβορχαν. Μετ' ὅλης ὧρῶν πλοῦν διῆλθεν ἐμπρὸς τοῦ λιμένος ὅθεν εἶχεν ἀναληφθῆ ὁ Δελφίν ὡς ἐν μαγείας, καὶ ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἀνεγνώρισε τὴν ἐλαρράν του ἡμιολίαν χορεύουσαν ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων.

Φάνεται δὲ ὅτι περιέπλεεν ἐδώ περιμένουσα τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Ναϊάδος διὰ νὰ τὴν συνοδεύῃ παρέκειτο ἄμα εἰδὲ μακρόθεν τὸ θρίκιον, μετέβαλε τὴν πορείαν της εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸ ἀπαντήσῃ.

— Αἴ! ἄ! ἔλεγεν ὁ νέος πλοίαρχος τοῦ Δελφίνος. Εἰς τὸ δένθρον τῆς Ναϊάδος θέλεπι δὲ τὸ ἐφύτωσαν καρποί. Νὰ ἰδῆς ὅτι εἴναι ὁ προκάτογός μου εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Δελφίνος. Χαίρετε, κύριε πλοίαρχε Φίλθων. Πώς σᾶς ἀρέσκει ἡ θέσα;

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ θάλασσα σάλπιγξ προσεκάλεσεν εἰς τὸ θρίκιον τὸν ἴδιοχειροτόνητον πλοίαρχον καὶ τὸν ὑπόπολοιαρχον τῆς ἡμιολίας. Ἀμφότεροι ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσουν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δικαστήριον συνεδρίαζε σταθερῶς, μετὰ ἐν τέταρτον ἀμφότεροι ἔκρημνον εἰς τὰς δύνων ἄκρας τῆς κεραίας τοῦ ἐπιδρόμου. Οἱ τέσσαρες κωπηλάταις τῆς λέμβου ἦτις τοὺς ἔφερεν ἐκρατήθησαν καὶ αὐτοὶ, καὶ μετ' ὅλην ἡ βασιλικὴ σημαία ἔκυμάτει πάλιν ἐπὶ τῆς ἡμιολίας, διοικούμενης ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον της πλήρωμα, καὶ ἔχουστις δεσμοὺς εἰς τὸν μυχὸν της τοὺς ληστὰς οὔτινες τὴν ἔκρημναν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὰ δύνων πλοῖα προσωριζόντο εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Μόγγα, καὶ ἀπέδιδον ἐκεῖ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοὺς μαύρους, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ τὸν Μόγγαν, ὅστις ριζθεὶς εἰς τὸν λαυρὸν τοῦ Τζών Λίττελ, ἔκλαιεν ὡς ἡρέρος, καὶ ἔλεγε:

— Σὺ γλυτώσης Μόγγα καὶ γυναῖκά του καὶ Δίγυγα του καὶ καίμενο Μαύρο. Πιές Μόγγα τὶ θέλεις, Μόγγας δώσῃ ὅλα, ὅλα.

— Θεῖω, εἶπεν ὁ Λίττελ, ἀπογαιρετῶν τὸν εὐγνωμονα τοῦ Μαύρου, νὰ μὴ γίνεσθε μόνοι σας τὰ ὅργανα τῆς ἀθλιότατός σας· νὰ μὴ προδίδητε τὴν ἐλευθερίαν σας, νὰ μὴ πωλήσετε τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν σας.

Μετ' ὅλιγας ἑδομάδας τέλος ὁ Δελφίν κατέπλεεν εἰς Λονδίνον, ρυμουλκῶν καὶ τὴν Ναϊάδα.

Ο Πλοίαρχος Φίλθων καὶ ὁ ἀκόλουθος Γρίδυφος, καθυπελήθησαν εἰς ναυτικὸν συμβούλιον καὶ ἐδικαιώθησαν. Τὸ πλήρωμα τῆς Ναϊάδος καθυπελήθη τοῖς τούτοις συμβούλιον, καὶ ἐστάλη εἰς τὰ βασιλικὰ ναυπηγεῖα, ὅπερ ἐστὶ κατεδικάσθη εἰς διὰ έτου δεσμοῦ.

‘Η δὲ Ναϊάς κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου, καὶ καταδικασθεῖσα εἰς θάνατον, διειλύθη καὶ ἐπωλήθη ὡς ξυλικὴ, τὸ δὲ προϊόν της πωλήσεως, ἔξηκοντα χιλιάδες δραχμῶν, ἐχαρίσθη εἰς τὸν γενναῖον Τζών Λίττελ, ὅστις ἀφίέρωσε μέρος μὲν αὐτῶν εἰς ἐμψύχωσιν τῆς κατασκευῆς τοῦ ἔθνικοῦ ζύθου, μέρος δὲ εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἐταιρείας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν Μαύρων.

ΙΑΡΕΡΓΑ — ΔΙΑΦΟΡΑ

‘Η γερεά τῶν ἀκαρθοχοίων ἀνθρώπων.

Ἐν ἑτερινοῖς ημέραις τοῦ 1731 παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐν Δονδίνῳ Β. έπαιρίαν τῶν Φυσιολόγων μειράκιον Ι4 ἐτῶν, γεννηθέν εἰς Συρφόλκην, ἐπαρχίαν τῆς Αγγλίας, τοῦ ὅποιου τὸ σῶμα πειρεκάλυπτε δέρμα πειρεγοτάτης κατασκευῆς.

‘Ιδού πῶς πειριγράφει τὰ περὶ αὐτοῦ ὁ Κ. Μαχῆνος.

“Τὸ δέρμα του, ἐὰν δύναται νὰ δύνηται στον μαστίχη, θαθέος χρώματος, προσηρμοσμένον ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σώματος του. Τὸ δέρμα του ἐφαίνετο ἐσχηματισμένον ὡς ἐκ φλοιοῦ δύτιδωτοῦ ἢ δέρματος (πετσού) χονδροῦ, εἶχε κατά μέρη τρίχας τραχείας καὶ ἐκάλυπτε δόλον τὸ σώμα του μειρακείου, ἐκτὸς τοῦ προσώπου, τῆς παλάμης τῶν γειρῶν καὶ τοῦ πέλματος τῶν ποδῶν· θίεν καὶ τὰ μέρη ταῦτα ἐφαίνοντο τρόπον τινὰ γρυμά, ἐν ᾗ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ σώματος ἔφερεν εἶδός τι ἐνδύματος. Τὸ πειρεκάλυμμα τοῦτο ἦτο τυλῶδες καὶ ἀναίσθητον· διασχιζόμενον δὲ δι' ἐργαλείου κοπτεροῦ δὲν ἔξερεν